EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 21.12.1998
KOM(1998) 779 slutlig

98/0360 (CNS)

Förslag till

RÅDETS FÖRORDNING (EG)

om samordning av de sociala trygghetssystemen

(framlagt av Kommissionen)

Motivering

ALLMÄNT

EG-lagstiftningen om social trygghet är en *nödvändig* förutsättning för att rätten till fri rörlighet för personer skall kunna utövas. Denna frihet som garanteras i fördraget får inget faktiskt och påtagligt värde förrän de personer som flyttar inom gemenskapen kan vara säkra på att de inte missgynnas när det gäller deras rätt till social trygghet. Det är dock uppenbart att gällande sekundärlagstiftning om social trygghet inte i något fall syftar till att ersätta medlemsstaternas olika sociala trygghetssystem. Dessa system är resultatet av långa traditioner som är fast förankrade i nationella kulturer och särskilda förhållanden. Denna gemenskapslagstiftning innehåller därför inga harmoniseringsåtgärder. I själva verket finns inget sådant behov av harmonisering eftersom de nödvändiga garantierna för fri rörlighet för personer på ett lämpligt och effektivt sätt kan uppnås genom andra medel. Detta konstaterande innebär dock inte att en medlemsstats lagstiftning om social trygghet är i stånd att utesluta en direkt tillämpning av andra bestämmelser i fördraget än de som gäller fri rörlighet för personer.

När det gäller att uppnå målet om fri rörlighet för personer utgörs de lämpliga och effektiva medlen av samordningen av medlemsstaternas sociala trygghetssystem. Annorlunda uttryckt åligger det varje medlemsstat att besluta vem som skall försäkras och hur försäkringen skall utformas. Medlemsstaterna skall därför fastställa vilka förmåner som skall utges och på vilka villkor det skall ske. Några nya typer av förmåner införs därför inte genom den befintliga gemenskapssamordningen och inte heller ersätts nationella bestämmelser. Däremot fastställs vissa gemensamma bestämmelser och principer för att se till att tillämpningen av de olika nationella systemen inte missgynnar de människor som utövar sin rätt till fri rörlighet för personer. Enkelt uttryckt syftar EG-bestämmelserna till att se till att en person som utövar sin rätt till fri rörlighet inom gemenskapen inte missgynnas i förhållande till en person som alltid bott och arbetat i en och samma medlemsstat.

EG-bestämmelserna om samordning av bestämmelser om social trygghet härrör från 1971, då rådets förordning (EEG) nr 1408/71[1] antogs. Förordningen har därefter ändrats och uppdaterats åtskilliga gånger. Det har varit nödvändigt att anpassa den för att både ta hänsyn till den utveckling som skett på gemenskapsnivå, inklusive EG-domstolens tolkning av förordningen, och till utvecklingen av lagstiftningen på nationell nivå. Detta har bidragit till att EG-bestämmelserna om samordning har blivit komplexa och omfattande. År 1992 medgavs att det krävdes en allmän översyn av lagstiftningen i samband med att Europeiska rådet vid sitt möte i Edinburgh uppmanade till en förenkling av samordningsbestämmelserna. I sitt meddelande från 1997, *En handlingsplan för fri rörlighet för arbetstagare*[2], påtalade kommissionen att bestämmelserna om samordning av de sociala trygghetssystemen skall moderniseras och förenklas huvudsakligen för att göra dem *mer effektiva och användarvänliga*. I meddelandet förband sig kommissionen att före utgången av 1998 lägga fram ett förslag till revidering och förenkling av förordning nr

[1] Förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen.

[2] KOM(1997) 586 slutlig.

1408/71. Bestämmelser om samordning i frågor som rör social trygghet har fastställts inom ramen för den andra fasen av SLIM-programmet.

Detta förslag utgör följaktligen slutfasen i ett arbete som varit föremål för en lång och intensiv diskussion.

Den befintliga gemenskapssamordningen ingår i en av de friheter som är den inre marknadens mål, nämligen fri rörlighet för personer. En nationell bestämmelse som gäller social trygghet ingår dock i det sakområde som omfattas av tillämpningen av EG-fördraget i stort, såsom bestämmelsene för fri rörlighet för varor och för tjänester.

FÖRENKLING

Innan förslaget granskas bör en kortfattad översikt ges över de viktigaste skillnaderna mellan förslaget och förordning nr 1408/71.

Såsom påpekades i det föregående var den grundläggande tanken bakom revideringen av samordningsbestämmelserna, i deras form i förordning nr 1408/71 en önskan att göra lagstiftningen mindre komplex och mer lätthanterlig. Det rörde sig i praktiken inte om att omarbeta ett system, som för övrigt fungerat ganska bra under mer än 25 år, utan snarare att förenkla systemet. Det första påpekandet som bör göras om skillnaderna mellan förslaget och förordning nr 1408/71 är att förslaget är mycket kortare. Texten har förkortats med två tredjedelar i förhållande till förordningen. Det handlar dock inte bara om en kvantitativ förenkling. Mycket stora ansträngningar har även gjorts för att förenkla och rationalisera begrepp, bestämmelser och förfaranden. Samordningssystemet förblir dock oförändrat när det gäller huvudprinciperna och deras viktigaste beståndsdelar.

De viktiga förändringar som medför att nya rättigheter och skyldigheter införs utgörs av följande tre punkter:

- Den förordning som föreslås skall tillämpas på alla personer som omfattas av lagstiftningen om social trygghet i en medlemsstat. Beteckningen "person" ersätter den nuvarande uppräkningen av "anställda och egenföretagare", "deras familjemedlemmar" och "flyktingar". Detta innebär att samordningssystemet kommer att omfatta personer som i praktiken inte ingår i den "förvärvsarbetande" befolkningen, men som inom vissa områden ändå är anslutna till ett socialt trygghetssystem och som kan utöva sin rätt till fri rörlighet (studenter). Användningen av denna beteckning innebär dessutom att EG-bestämmelserna kommer att omfatta de medborgare i tredje land som är anslutna till ett socialt trygghetssystem i vilken medlemsstat som helst. På denna sista punkt måste det dels understrykas att en medborgare i tredje land skall vara ansluten till ett nationellt trygghetssystem och att villkoren för anslutning till det nationella system som berörs dock fortfarande kommer att omfattas av det nationella systemets behörighet, dels att denna bestämmelse på intet sätt skulle ge en medborgare i tredje land någon rätt till fri rörlighet inom gemenskapen. Det som föreskrivs är endast att när en medborgare från tredje land flyttar till en annan medlemsstat skall han eller hon åtnjuta de rättigheter som den föreslagna förordningen ger i detta land.

Det bör påpekas att kommissionen redan har lagt fram förslag om dessa två frågor[3]. Det bör även noteras att artikel 8a har lagts till som rättslig grund för att ta hänsyn till dessa utvidgningar av tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71.

- I förslaget utvidgas den förteckning över de grenar av social trygghet som samordningen omfattar för att inbegripa nya former av förmåner, t.ex. förmåner vid förtidspensionering. I allmänhet utgörs förmånerna vid förtidspensionering av de förmåner som beviljas från och med en bestämd ålder till arbetstagare som har blivit uppsagda eller som frivilligt slutat sin anställning, för att stimulera dem att inte återgå till arbetsmarknaden. Denna utvidgning har även varit föremål för ett förslag om ändring av förordning nr 1408/71[4].

- Genom förslaget ändras vissa bestämmelser om arbetslöshet, dock utan att det nuvarande systemets grundläggande struktur förändras. För närvarande har en arbetslös person som reser till en annan medlemsstat för att söka arbete i den staten rätt att bibehålla sina arbetslöshetsförmåner från den behöriga staten under tre månader från och med avresedagen. Denna rätt gäller under förutsättning att vissa villkor uppfylls. Personen måste ha varit registrerad vid arbetsförmedlingen i den behöriga staten under minst fyra veckor efter det han blivit arbetslös och han måste anmäla sig vid arbetsförmedlingen i den stat han reser till inom sju dagar från och med avresedagen från den behöriga staten. Dessa skyldigheter finns kvar i förslaget. Däremot har den tid man har rätt till förmåner utsträckts till sex månader.

  Man anser att denna sexmånadersperiod mer avspeglar de verkliga förhållandena på arbetsmarknaden. Dessutom överensstämmer denna tidsperiod med det tillvägagångssätt som kommissionen följde i sitt nyligen framlagda förslag om ändring av direktiv 68/360[5], där det föreskrivs att arbetssökande skall ha rätt att vara bosatta i en medlemsstat under sex månader. Denna bestämmelse grundas i sin tur på domstolens rättspraxis.

  Den andra nyheten i förslaget är att arbetslösa personer ges rätt att på samma villkor som medlemsstatens egna medborgare även få andra arbetslöshetsförmåner som utges av en medlemsstat än kontantförmåner, vars syfte är att underlätta integreringen på arbetsmarknaden. Ett villkor för att få behålla kontantförmånerna från den behöriga staten är att man uppfyller de villkor som föreskrivs i den medlemsstat som utger dessa förmåner.

---

[3] För utvidgning av tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71 till studenter, i förslaget KOM(1991) 528 slutlig och, för medborgare i tredje land, i förslaget KOM(1997) 561 slutlig.

[4] KOM(1995) 735 slutlig.

[5] Rådets direktiv 68/360/EEG av den 15 oktober 1968 om avskaffande av restriktioner för rörlighet och bosättning inom gemenskapen för medlemsstaternas arbetstagare och deras familjer. EGT L 257, 16.10.1968. Förslaget återfinns i KOM(1998) 394 slutlig.

TILLÄMPNINGSOMRÅDE FÖR SAMORDNINGEN

Eftersom den föreslagna förordningens viktigaste syfte är att skydda personer som utövar sin rätt till fri rörlighet inom gemenskapen, syftar de viktigaste delarna av EG-bestämmelserna till att

- fastställa vem som omfattas av samordningsreglerna – personkretsen,
- precisera vilka aspekter som bestämmelserna omfattar – sakområden,
- förtydliga vilken lagstiftning som skall tillämpas – kollisionsnormer.

Personkrets

Såsom redan har angivits skall den föreslagna förordningen tillämpas på alla personer som omfattas eller har omfattats av lagstiftningen om social trygghet i någon av medlemsstaterna. Detta överensstämmer med lagstiftningens syfte att tillvarata rätten till social trygghet för de personer som utövar sin rätt till fri rörlighet. Eftersom denna rätt inte begränsas till den förvärvsarbetande befolkningen bör den inte bortfalla om en person har förvärvat en rätt enligt ett socialt trygghetssystem i en medlemsstat och flyttar till en annan medlemsstat.

Sakområden

De föreslagna EG-bestämmelserna skall tillämpas på alla traditionella grenar av social trygghet, enligt definitionen i ILO-konvention nr 102 (sjukdom och moderskap, olycksfall i arbetet, arbetssjukdomar, förmåner vid invaliditet, dödsfallsersättningar, förmåner vid arbetslöshet, familjeförmåner). Förteckningen är dock inte uttömmande och EG-bestämmelserna får tillämpas på nya former av förmåner som kan komma att införas. Det bör påpekas att det inte spelar någon roll om förmånerna finansieras genom avgifter eller genom andra medel, betalas ut av arbetsgivare, socialförsäkringsinstitutioner eller den offentliga förvaltningen.

Kollisionsnormer

För att kunna åberopa rätten till fri rörlighet är det viktigt att man vet i vilket land man kommer att vara försäkrad. I de föreslagna EG-bestämmelserna finns mer detaljerade bestämmelser där det fastställs vilken nationell lagstiftning som är tillämplig för varje fall. Dessa bestämmelser grundas på följande två enkla principer:

- Den försäkrade personen skall omfattas av lagstiftningen i endast en medlemsstat i taget.
- Den försäkrade personen skall vara försäkrad i den medlemsstat där han eller hon är yrkesverksam (*lex loci laboris*). För personer som har upphört att vara yrkesverksamma eller inte är yrkesverksamma skall bosättningslandets lagstiftning tillämpas.

Särskilda bestämmelser för tillämplig lagstiftning har utarbetats för utsända arbetstagare och för personer som arbetar i flera medlemsstater.

PRINCIPER FÖR SAMORDNING

Det har understrukits att EG-bestämmelserna, både de befintliga och de som föreslås här, endast utgör samordningsbestämmelser genom vilka gemensamma regler och principer fastställs för att säkerställa att de olika nationella systemen inte missgynnar personer som utövar sin rätt att flytta och bosätta sig inom gemenskapen. De gemensamma reglerna och principerna löser eventuella problem på grund av skillnader mellan de nationella systemen, bl.a. när det gäller villkor för att få förmåner och bestämmelser om bosättning.

Grunden för samordningen är likabehandlingsprincipen, dvs. att en person som är bosatt inom en medlemsstats territorium omfattas av samma skyldigheter och har rätt till samma förmåner, enligt lagstiftningen i alla medlemsstater, som medborgarna i denna medlemsstat. Denna princip förstärks med följande tre faktorer som är nödvändiga för att denna likabehandling skall genomföras i praktiken:

- Likvärdiga sakförhållanden.
- Sammanläggning av perioder.
- Bibehållande av rätt till förmåner.

Likvärdiga sakförhållanden

Likvärdiga sakförhållanden innebär i huvudsak att de sakförhållanden som uppkommer i andra medlemsstater skall behandlas som om de uppstod i den medlemsstat vars lagstiftning skall tillämpas.

Sammanläggning av perioder

Sammanläggning av perioder (en princip som uttryckligen anges i artikel 51 i fördraget) innebär att försäkrings-, anställnings- eller bosättningsperioder som fullgjorts enligt lagstiftningen i en medlemsstat vid behov skall beaktas för beviljande av förmåner enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat.

Bibehållande av rätt till förmåner

Genom denna princip säkerställs, också enligt artikel 51 i fördraget, att förmåner kan utges till personer som är bosatta inom någon medlemsstats territorium. Principen benämns även rätt att exportera förmåner, när förmåner utges av den berörda medlemsstaten oberoende av var den försäkrade är bosatt.

MOTIVERING AV FÖRSLAGET MOT BAKGRUND AV SUBSIDIARITETSPRINCIPEN

Förslaget följer de två kriterierna för subsidiaritetsprincipen enligt artikel 3b, dvs. nödvändighet och proportionalitet.

Såsom understrukits i det föregående är det nödvändigt att gemenskapen vidtar åtgärder för samordning för att garantera att rätten till fri rörlighet enligt fördraget kan utövas effektivt och fullt ut. Utan denna samordning skulle den fria rörligheten kunna bli verkningslös. Det vore föga troligt att personer skulle utnyttja denna rätt om det i huvudsak skulle innebära att man förlorade den rätt till social trygghet som redan förvärvats i en annan medlemsstat.

En lagstiftningsåtgärd är uppenbarligen nödvändig eftersom det är nödvändigt att fastställa gemensamma regler och principer för samordningen för att göra det möjligt för alla berörda parter, såväl förvaltningar som försäkrade personer, att få kännedom om sina rättigheter och skyldigheter. En förordning är i detta avseende det lämpligaste lagstiftningsinstrumentet, eftersom den direkt tillförsäkrar individer rättigheter. Det bör dock understrykas att den föreslagna förordningen inte är en harmoniseringsåtgärd och att den inte överskrider vad som är nödvändigt för att uppnå en effektiv samordning. Förslaget är i praktiken en förenkling i förhållande till nuvarande system.

TILLÄMPNING I LÄNDERNA INOM EUROPEISKA EKONOMISKA SAMARBETSOMRÅDET

Fri rörlighet för personer utgör ett av målen och en av principerna i avtalet om europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES), som trädde i kraft den 1 januari 1994. I kapitel 1 i del III om fri rörlighet för personer, tjänster och kapital ägnas artiklarna 28, 29 och 30 åt fri rörlighet för anställda och egenföretagare. I artikel 29 återges närmare de principer om social trygghet för personer som flyttar inom gemenskapen som återfinns i artikel 51 i fördraget. Om detta förslag till förordning antas skall det därför tillämpas i de stater som är medlemmar i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

NÄRMARE KOMMENTARER TILL ARTIKLARNA

Allmänna bestämmelser

Artikel 1

I artikel 1 beskrivs den personkrets som den föreslagna förordningen skall omfatta. Grunden är alla personer som är försäkrade enligt lagstiftningen i en medlemsstat. En medborgare från tredje land kommer därför att omfattas av denna lagstiftning om han eller hon är försäkrad inom ramen för motsvarande system i en medlemsstat.

Artikel 2

I denna artikel behandlas de sakområden den föreslagna förordningen skall omfatta. Alla traditionella grenar av social trygghet omfattas, så som de definieras i ILO-konvention nr 12. Förteckningen är dock inte uttömmande. Den måste samtidigt vara tillräckligt smidig för att kunna omfatta nya former av sociala trygghetssystem som införs. Förteckningen omfattar numera exempelvis en ny gren av social trygghet, förmåner vid förtidspensionering.

Artikel 3

I artikel 3 fastslås en av de grundläggande principer som den föreslagna förordningen vilar på, nämligen likabehandling. Likabehandling har två innebörder i detta sammanhang. För det första skall en person som är bosatt i en medlemsstat ha rätt till samma förmåner och omfattas av samma skyldigheter enligt lagstiftningen i varje medlemsstat som medborgarna i denna medlemsstat. För det andra garanteras likvärdiga sakförhållanden.

Artikel 4

I denna artikel fastslås den andra grundläggande principen, sammanläggning av perioder, vilket innebär att försäkrings-, anställnings eller bosättningsperioder som fullgörs enligt lagstiftningen i en medlemsstat skall beaktas i alla andra medlemsstater.

Artikel 5

I denna artikel fastslås den allmänna principen om bibehållande av rätt till förmåner, även om personen är bosatt i en annan medlemsstat.

Artikel 6

I denna artikel regleras förhållandet mellan den föreslagna förordningen och alla bilaterala eller multilaterala konventioner om social trygghet som ingåtts mellan medlemsstaterna. Den föreslagna förordningen ersätter alla sådana konventioner.

Artikel 7

I denna artikel definieras vissa av de viktigaste beteckningar som används i den föreslagna förordningen. Följande definitioner bör särskilt nämnas:

- *Försäkrad person:* avser varje person som uppfyller de villkor som krävs för att få förmåner enligt lagstiftningen i en medlemsstat.
- *Familjemedlem:* avser i detta förslag de personer som har härledda rättigheter från den person som omfattas av ett socialt trygghetssystem.
- *Förmåner vid förtidspensionering:* omfattar de förmåner som utges till arbetstagare som upphör med eller minskar sin förvärvsverksamhet från och med en bestämd ålder och innan förmåner vid ålderdom uppbärs.

Fastställande av tillämplig lagstiftning för en person

Artikel 8

I artikel 8 föreskrivs regler för fastställande av tillämplig lagstiftning. Grunden i de allmänna bestämmelserna utgörs i första hand av att personer skall omfattas av lagstiftningen i enbart en medlemsstat, i andra hand att en person som är yrkesverksam i en medlemsstat skall omfattas av lagstiftningen i denna medlemsstat (*lex loci laboris*) samt att personer som inte är yrkesverksamma skall omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat där de är bosatta. Det bör påpekas att personer som har rätt till en social trygghetsförmån med anledning av yrkesverksamhet (förmåner vid sjukdom eller arbetslöshet) och som upphört att vara yrkesverksamma, ändå skall betraktas som personer som fortfarande är yrkesverksamma. Detta gör det möjligt att skilja mellan personer som tillfälligtvis inte är yrkesverksamma och personer som inte är yrkesverksamma eller har upphört att vara yrkesverksamma.

Artikel 9

I denna artikel behandlas situationen för en person som är arbetstagare i en medlemsstat, men som är utsänd till en annan medlemsstat. I detta fall skall den utsände arbetstagaren fortfarande omfattas av lagstiftningen i den förstnämnda medlemsstaten, under förutsättning att den planerade utsändningsperioden inte överstiger ett år.

Artikel 10

I artikel 10 regleras det fall då en person utövar verksamhet inom en eller flera medlemsstaters territorium. Grundregeln är att personen skall omfattas av lagstiftningen i bosättningslandet, under förutsättning att den verksamhet som utövas i detta land är av betydande omfattning. I annat fall skall lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium arbetsgivaren finns tillämpas.

Artikel 11

I denna artikel förtydligas att frivilliga försäkringar inte skall omfattas av de bestämmelser som reglerar tillämplig lagstiftning i föregående artiklar.

Artikel 12

I denna artikel föreskrivs att de bestämmelser som reglerar tillämplig lagstiftning även skall tillämpas på personal vid beskickningar. Personer som är medborgare i den stat som representeras genom beskickningar och konsulat dock välja att omfattas av lagstiftningen i denna stat.

Artikel 13

I denna artikel ges medlemsstaterna möjlighet att i särskilda situationer och i den berörda personens intresse föreskriva undantag från de kollisionsnormer som fastställs i den föreslagna förordningen.

Särskilda bestämmelser för olika slag av förmåner

Sjukdom och moderskap

Artikel 14

I denna artikel behandlas allmänt situationen för en person som är försäkrad i en medlemsstat när det gäller förmåner vid sjukdom eller moderskap och är bosatt i en annan medlemsstat. Grundregeln är att berörd person och dennes familjemedlemmar skall ha rätt till vårdförmåner från bosättningsslandet, på bekostnad av den behöriga medlemsstaten (den försäkrande staten) samt kontantförmåner från den behöriga medlemsstaten, enligt den statens lagstiftning.

Artikel 15

I denna artikel behandlas de fall då de personer som avses i artikel 14 av någon orsak vistas i den behöriga staten. Det föreslås att dessa personer automatiskt skall kunna få vårdförmåner i denna stat.

Artikel 16

I denna artikel föreskrivs bestämmelser för de fall då en försäkrad person vistas i en annan medlemsstat än i den medlemsstat personen är försäkrad eller bosatt. Den berörda personen skall då ha rätt att få de omedelbart nödvändiga vårdförmåner som utges av den medlemsstat i vilken personen vistas, enligt den statens lagstiftning och på bekostnad av den behöriga staten (där personen är försäkrad). Kontantförmånerna skall utbetalas av den medlemsstat i vilken personen är försäkrad.

Artikel 17

I artikeln föreskrivs utvidgade rättigheter för vissa personer som vistas utanför den behöriga medlemsstaten. Personer som är yrkesverksamma, studenter, arbetssökande och pensionstagare, som tidigare var gränsarbetare, samt deras makar och minderåriga barn, skall enligt detta ha rätt till vårdförmåner från den medlemsstat där de vistas, som om de var bosatta i denna stat. Dessa förmåner skall bekostas av den behöriga staten. Kontantförmåner skall utges av den behöriga medlemsstaten (där dessa personer är försäkrade).

Artikel 18

I denna artikel föreskrivs att personer skall kunna resa till en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten för att få vård i denna stat, under förutsättning att de fått tillstånd till detta. Detta påverkar dock inte tillämpningen av de bestämmelser i EG-fördraget som gäller fri rörlighet för varor och för tjänster.

Artikel 19

Denna artikel gäller beräkningen av kontantförmåner. Om det i den tillämpliga lagstiftningen föreskrivs att beräkningen av kontantförmåner skall grundas på en genomsnittlig inkomst, en genomsnittlig avgift eller en standardinkomst skall dessa belopp fastställas uteslutande på grundval av inkomster eller avgifter enligt den tillämpliga lagstiftningen.

Artikel 20

I artikel 20 föreskrivs att pensionstagare skall få de vårdförmåner som föreskrivs enligt lagstiftningen i den medlemsstat där de är bosatta. Kostnaden för dessa förmåner skall fördelas mellan alla medlemsstater som betalar ut en pension, i förhållande till de perioder som fullgjorts i var och en av dessa medlemsstater, om den person som berörs skulle haft rätt till dessa förmåner om han eller hon hade varit bosatt inom var och en av de berörda medlemsstaternas territorium.

Artikel 21

I denna artikel behandlas rätten till kontantförmåner för pensionstagare och deras familjemedlemmar. Dessa förmåner skall beviljas enligt bestämmelserna om invaliditet i detta förslag till förordning. Varje medlemsstat där pensionstagaren har varit försäkrad skall, i förhållande till de perioder som fullgjorts, betala en del av kostnaden för kontantförmånerna.

Artikel 22

I artikel 22 föreslås att pensionssökande och deras familjemedlemmar skall ha rätt till kontantförmåner och vårdförmåner enligt bestämmelserna i artiklarna 20 och 21.

Artikel 23

I denna artikel föreskrivs att när familjemedlemmarna har en självständig rätt till vårdförmåner i bosättningslandet, skall denna rätt vara underordnad den rätt som härleds från den försäkrade. Förmånerna skall därför utges av den medlemsstat som är bosättningsland på bekostnad av den medlemsstat där personen är försäkrad på grundval av sin yrkesverksamhet.

Artikel 24

I denna artikel behandlas särskilda fall av omfattande vårdförmåner.

Artikel 25

I denna artikel föreskrivs särskilda bestämmelser för sammanläggning av perioder för säsongsarbetare.

Artikel 26

I artikel 26 behandlas återbetalningen mellan de behöriga institutionerna. Grundregeln är att vårdförmåner skall återbetalas fullt ut. Närmare bestämmelser skall fastställas i en tillämpningsförordning. Återbetalning skall göras på grundval av faktiska utgifter.

Invaliditet

Artikel 27

I denna artikel föreskrivs att förmåner vid invaliditet skall fastställas enligt bestämmelserna om ålderspensioner. Detta innebär i huvudsak att om en person har omfattats av lagstiftningen i två eller fler medlemsstater, skall förmånerna beviljas enligt dessa lagstiftningar på grundval av de perioder som fullgjorts enligt varje lagstiftning.

Artikel 28

För att en person skall få rätt till invaliditetsförmåner föreskrivs i artikel 28 att de perioder under vilka personen har haft rätt till en förmån vid arbetsoförmåga enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat skall beaktas.

Artikel 29

I denna artikel behandlas förvärrad invaliditet för vilken personen får förmåner enligt lagstiftningen i två eller flera medlemsstater. I detta fall skall de förmåner som motsvarar den nya invaliditetsgraden utges av samma institutioner och i samma proportion, om personen inte har omfattats av lagstiftningen i andra stater efter att ha fått rätt till förmånerna. Om personen däremot, efter att ha fått rätt till förmåner enligt två eller fler lagstiftningar, har omfattats av lagstiftningen i andra medlemsstater, skall fastställandet av de förmåner som motsvarar den nya invaliditetsgraden göras av alla berörda institutioner i proportion till de perioder som fullgjorts enligt var och en av dessa lagstiftningar.

Artikel 30

Denna artikel gäller fastställande av ansvarig institution när utgivandet av invaliditetsförmåner återupptas efter att ha innehållits eller när nya förmåner beviljas efter indragning.

Artikel 31

Denna artikel rör det fall då invaliditetsförmåner beviljas enligt en lagstiftning i vilken det föreskrivs att dessa förmåner skall omvandlas till ålderspensioner.

ÅLDERSPENSIONER OCH EFTERLEVANDEPENSIONER

Artikel 32

I artikel 32.1 fastställs grundregeln för ålderspensioner, att varje medlemsstat i vilken en person har varit försäkrad skall betala ut ålderspension när den berörda personen uppnår pensionsåldern. I artikel 32.2 preciseras att om den berörda personen vid en särskild tidpunkt inte uppfyller alla villkor som krävs i samtliga medlemsstater, skall de medlemsstater i vilka villkoren uppfylls beakta alla fullgjorda perioder enligt samtliga lagstiftningar. I artikel 32.4 preciseras att en ny beräkning skall göras allt eftersom de villkor som krävs i en lagstiftning uppfylls.

Artikel 33

I denna artikel fastställs villkoren för beaktande av försäkrings- eller bosättningsperioder som fullgjorts enligt skilda lagstiftningar. I huvudsak skall den behöriga institutionen beakta alla perioder som fullgjorts enligt lagstiftningen i varje annan medlemsstat, både i allmänna och särskilda system.

Artikel 34

I artikel 34 behandlas fastställande av förmåner i två situationer. Den första är då rätt till förmåner föreligger utan att det krävs någon sammanläggning av försäkringsperioder från andra medlemsstater. I detta fall skall den behöriga institutionen beräkna det pensionsbelopp som skall betalas ut, dels enligt sin egen lagstiftning, dels i förhållande till längden på de perioder som fullgjorts enligt annan lagstiftning.

Den andra situationen uppkommer när pensionsrättigheter endast föreligger genom sammanläggning av försäkringsperioder. I detta fall skall den behöriga institutionen göra två beräkningar. Institutionen skall först beräkna det teoretiska beloppet för den förmån som den berörda personen skulle kunna göra anspråk på om samtliga försäkringsperioder hade fullgjorts enligt den nationella lagstiftningen. Därefter skall institutionen beräkna det faktiska beloppet genom att minska det teoretiska beloppet i förhållande till längden på de försäkringsperioder som fullgjorts enligt annan lagstiftning.

I båda fallen föreskrivs att den behöriga institutionen därefter skall fastställa det högsta beloppet efter att ha utfört den dubbla beräkningen.

Artikel 35

I denna artikel fastställs de allmänna bestämmelser som skall tillämpas vid sammanträffande av förmåner av samma eller annat slag. Grundprincipen är att det skall vara möjligt att åberopa bestämmelser för att förhindra sammanträffande av förmåner enligt lagstiftningen i en medlemsstat, även om motsvarande förmåner har erhållits i en annan medlemsstat.

Artikel 36

I artikel 36 föreskrivs särskilda tillämpningsbestämmelser vid sammanträffande av förmåner av samma slag som utges enligt lagstiftningen i två eller flera medlemsstater. I detta fall är grundregeln att dessa bestämmelser inte skall vara tillämpliga på en proportionellt beräknad förmån, men skulle kunna tillämpas på en förmån som helt och hållet har förvärvats enligt den nationella lagstiftningen, när det gäller en förmån vars

belopp inte beror på längden av försäkrings- eller bosättningsperioder eller en förmån vars belopp fastställs på grundval av en fiktiv period.

Artikel 37

Denna artikel gäller särskilda bestämmelser som skall tillämpas vid sammanträffande av en eller flera nationella förmåner med en eller flera förmåner av annat slag, i de fall då två eller flera medlemsstater berörs. Grundregeln är att det inte skall leda till några negativa konsekvenser för den försäkrade. Vid en beräkning som helt och hållet görs "nationellt", skall den generella nedsättningen delas med antalet förmåner som skall minskas. Vid en proportionell beräkning skall de förmåner som omfattas av bestämmelser för att förhindra sammanträffande av förmåner beaktas på grundval av förhållandet mellan de försäkrings-/bosättningsperioder som fullgjorts enligt olika lagstiftningar.

Artikel 38

I artikel 38 föreskrivs tilläggsbestämmelser för beräkning av förmåner. Den regel som gäller vid beräkning av en viss period är att om den sammanlagda längden på de perioder som fullgjorts i samtliga medlemsstater överstiger den maximala längd som krävs enligt lagstiftningen i den behöriga medlemsstaten, skall denna stat endast beakta denna maximala längd. Vid beräkningen av beloppet skall den behöriga staten använda sin egen beräkningsgrund för de perioder som fullgjorts enligt medlemsstaternas lagstiftning.

Artikel 39

Denna artikel gäller beviljande av ett tillägg när det sammanlagda beloppet på de förmåner som skall utges enligt de olika medlemsstaternas lagstiftning inte uppgår till det minimibelopp som föreskrivs enligt lagstiftningen i den medlemsstat där den försäkrade är bosatt.

Artikel 40

I artikeln föreskrivs att alla uppräkningar av förmåner med anledning av ökade levnadskostnader skall tillämpas direkt på förmånerna, utan att någon ny beräkning behöver göras. Däremot skall alla förändringar av beräkningsmetoder för förmånerna föranleda en ny beräkning.

Olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar

Artikel 41

I artikel 41 föreskrivs att bestämmelserna om förmåner vid sjukdom och moderskap skall *äga motsvarande tillämpning* på de förmåner som utges vid olycksfall i arbetet eller arbetssjukdomar. En särskild bestämmelse föreskrivs för försäkrade personer som vistas i en annan medlemsstat än i den behöriga staten. Denna person skall få de vårdförmåner som utges enligt lagstiftningen i den medlemsstat där personen vistas, och dessa förmåner skall bekostas av den behöriga medlemsstaten.

Artikel 42

I denna artikel regleras det fall då en försäkrad person har varit utsatt för samma risk i flera medlemsstater. Den princip som gäller i detta fall är att förmånerna skall beviljas enligt lagstiftningen i den stat där personen senast utövade den berörda verksamheten.

Artikel 43

Artikel 43 gäller beräkningen av kontantförmåner. När det i en lagstiftning föreskrivs att beräkningen av kontantförmåner skall grundas på en genomsnittlig inkomst eller en standardinkomst, skall enbart den genomsnittliga inkomst eller standardinkomst beaktas som hänför sig till de perioder som fullgjorts enligt denna lagstiftning.

Artikel 44

I denna artikel behandlas kostnader för transport till bosättningsorten av en person som råkat ut för ett olycksfall i arbetet eller drabbats av en arbetssjukdom.

Artikel 45

Artikel 45 rör förvärrande av en arbetssjukdom för vilken förmåner har utgetts eller utges Om personen efter att ha fått rätt till förmåner inte har varit yrkesverksam i någon annan medlemsstat, som kan ha förorsakat denna sjukdom, skall den behöriga medlemsstaten svara för kostnaderna för denna försämring. Om personen däremot har varit yrkesverksam i en annan medlemsstat, skall den första medlemsstaten svara för förmånerna utan att ta hänsyn till försämringen, och den andra medlemsstaten bevilja ett tilläggsbelopp som skall vara lika med skillnaden mellan det belopp som skulle ha betalats ut efter försämringen och det belopp som skulle ha betalats ut före denna försämring.

Artiklarna 46 och 47

I dessa artiklar fastställs vissa särskilda bestämmelser för att beakta särskilda förhållanden i vissa lagstiftningar.

Förmåner vid arbetslöshet

Artikel 48

I denna artikel föreskrivs särskilda bestämmelser för sammanläggning av perioder vid arbetslöshet. I huvudsak föreskrivs en blandad sammanläggning, dvs. att arbetslöshetsperioder som fullgjorts i en medlemsstat skall kunna läggas samman med bosättnings- eller försäkringsperioder som fullgjorts i en annan medlemsstat.

Artikel 49

I denna artikel fastställs bestämmelser för beräkning av arbetslöshetsförmåner. I artikeln föreskrivs att om beräkningen av förmånerna grundas på tidigare lön, skall det gälla den senaste lön som personen har fått i den behöriga medlemsstaten. Om den berörda personen emellertid har arbetat mindre än fyra veckor i denna medlemsstat före arbetslösheten, skall förmånerna beräknas på grundval av den lön som är normallön i denna medlemsstat för ett arbete som är likvärdigt det som senast utfördes i en annan medlemsstat.

Artikel 50

Denna artikel gäller arbetslösa personer som reser till en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten. I artikeln fastställs bland annat de villkor och begränsningar som gäller för att en person skall få behålla sina arbetslöshetsförmåner. Villkoren för att få behålla förmånerna är för det första att den berörda personen har stått till arbetsförmedlingens förfogande i den behöriga medlemsstaten under minst fyra veckor efter att han eller hon blev arbetslös, och för det andra att personen registrerar sig vid arbetsförmedlingen i det land där arbete söks inom sju dagar från och med avresan. Utbetalningen av arbetslöshetsförmåner begränsas till sex månader från och med den dag då personen inte längre stod till arbetsförmedlingens förfogande i den behöriga staten.

Det nya i förslaget är att en arbetslös person även kommer att ha rätt till andra förmåner än kontantförmåner i den stat till vilken han reser för att söka arbete, för att underlätta inträdet på arbetsmarknaden på samma villkor som för detta lands egna medborgare.

Artikel 51

I denna artikel behandlas i huvudsak arbetslösa gränsarbetare. De kommer att få rätt att välja mellan att ställa sig till arbetsförmedlingens förfogande antingen i den stat där de senaste arbetade eller i bosättningslandet. Enligt den allmänna regeln skall dock lagstiftningen i den stat där det senaste arbetet utfördes tillämpas.

Förmåner vid förtidspensionering

Artikel 52

I denna artikel preciseras den regel som skall gälla för sammanläggning av förmåner vid förtidspensionering. I regel skall som vanligt fullgjorda perioder enligt lagstiftningen i andra medlemsstater beaktas av den behöriga medlemsstaten.

Familjeförmåner, förmåner för minderåriga barn och barn som mist en av föräldrarna eller båda föräldrarna

Artikel 53

I denna artikel fastställs bestämmelser vid sammanträffande av rätt till dessa förmåner. När det föreligger rätt till familjeförmåner i flera medlemsstater för samma barn (t.ex. en rätt i medlemsstat A med anledning av att en av föräldrarna är yrkesverksam, och en annan i medlemsstat B med anledning av att den andra föräldern är bosatt i denna stat), skall den medlemsstat enligt vars lagstiftning det högsta beloppet betalas ut utge förmånen. Kostnaderna skall sedan delas med antalet berörda stater, upp till det belopp som föreskrivs i varje stats lagstiftning.

Artikel 54

I denna artikel föreskrivs att familjeförmåner skall utges till den person som faktiskt försörjer familjemedlemmarna.

Särskilda förmåner

Artikel 55

I denna artikel behandlas vissa särskilda förmåner som på grund av sin särskilda karaktär ofta ingår både i sociala trygghetssystem och socialtjänstsystem (icke avgiftsfinansierade förmåner, vårdförmåner, förmåner som är knutna till en särskild ekonomisk och social situation eller förmåner som ger funktionshindrade personer särskilt skydd). Dessa förmåner undantas från bestämmelserna om bosättning. Förmånerna får inte exporteras, men bosättningsperioder i en annan medlemsstat skall beaktas.

Administrativa kommissionen för samordning av de sociala trygghetssystemen

Artiklarna 56 och 57

I dessa två artiklar behandlas sammansättningen av och uppgifterna för Administrativa kommissionen för samordning av de sociala trygghetssystemen. Den skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och i huvudsak ägna sig åt de administrativa frågor och tolkningsfrågor som följer av bestämmelserna i den föreslagna förordningen samt utveckla samordningen mellan medlemsstaterna när det gäller frågor om social trygghet.

Artikel 58

I denna artikel preciseras uppgifterna för Tekniska kommissionen för informationsbehandling, som sorterar under Administrativa kommissionen.

Diverse bestämmelser

Artiklarna 59 – 69

Dessa artiklar är av teknisk eller formell art:

- I artikel 59 behandlas samarbetet mellan de behöriga myndigheterna.
- Artikel 60 rör skydd av personuppgifter.
- Artikel 61 gäller elektronisk informationsbehandling.
- I artikel 62 behandlas finansieringen av särskilda insatser, bl.a. insatser som syftar till att förbättra informationen till medborgarna och till personer som arbetar med frågor om social trygghet.
- I artikel 63 regleras utvidgningen av undantag eller nedsättningar av de skatter och avgifter som föreskrivs av medlemsstaterna för liknande dokument som framställs av en annan medlemsstat.
- I artikel 64 behandlas inlämnande av ansökningar, förklaringar eller överklaganden till en annan medlemsstat än den behöriga staten.
- I artikel 65 föreskrivs att de läkarundersökningar som föreskrivs enligt lagstiftningen i en medlemsstat får utföras i en annan medlemsstat.
- I artikel 66 behandlas betalningsöverföringar från en medlemsstat till en annan enligt den föreslagna förordningen.
- Artikel 67 - inga kommentarer.
- Artikel 68 rör uppbörd av avgifter och återkrav av förmåner som utgetts felaktigt.
- Artikel 69 gäller betalningsskyldiga institutioners rätt gentemot en skadeståndsansvarig tredje man.

Övergångs- och slutbestämmelser

Artikel 70

I denna artikel föreskrivs övergångsbestämmelser för tillämpningen av förordningen. Inga rättigheter medges före den dag då förordningen skall börja tillämpas. En rätt som håller på att förvärvas – försäkrings-, anställnings- eller bosättningsperioder som fullgörs enligt lagstiftningen i en medlemsstat innan förordningen skall börja tillämpas – skall däremot beaktas vid fastställandet av förvärvade rättigheter enligt förordningen.

Det bör noteras att det enligt denna förordning inte är uteslutet att en person kan komma att omfattas av en annan stats lagstiftning än den lagstiftning som personen omfattas av enligt förordning 1408/71. Det skulle till exempel kunna gälla arbetslösa gränsarbetare, som enligt förordning 1408/71 skall omfattas av lagstiftningen i bosättningslandet, men enligt detta förslag skall omfattas av lagstiftningen i det land där de senast arbetade. Det föreskrivs att dessa personer skall omfattas av lagstiftningen i denna andra medlemsstat endast om de ansöker om detta hos den behöriga institutionen enligt förordning 1408/71.

Artikel 71

I denna artikel föreskrivs en tillämpningsförordning, som skall träda i kraft vid samma tidpunkt som denna förordning. Det bör påpekas att tillvägagångssättet liknar det som användes för förordning 1408/71, som också åtföljdes av en tillämpningsförordning[6] med administrativa förfaranden och övriga praktiska former för det system för samordning som fastställdes i förordning 1408/71.

Artiklarna 72 och 73

I artikel 72 behandlas ikraftträdandet av denna förordning, och i artikel 73 föreskrivs att förordningarna 1408/70 och 574/72 skall upphöra att gälla.

---

6 Rådets förordning (EEG) nr 574/72 av den 21 mars 1972 om tillämpning av förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen.

FÖRSLAG TILL

RÅDETS FÖRORDNING (EG)

om samordning av de sociala trygghetssystemen

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artiklarna 8a, 51 och 235 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag, framlagt efter samråd med arbetsmarknadens parter och Administrativa kommissionen för social trygghet för migrerande arbetare,

med beaktande av Europaparlamentets samtycke,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande, och

av följande skäl:

I enlighet med uppmaningen från Europeiska rådets möte i Edinburgh i december 1992 att förenkla samordningsbestämmelserna och i strävan efter större öppenhet och tydlighet, är det nödvändigt att förenkla dessa bestämmelser, som efter de åtskilliga ändringar som gjorts under årens lopp har blivit alltför komplexa och svåra att såväl tillämpa som tolka.

Bestämmelserna för samordning av de nationella lagstiftningarna för social trygghet faller inom ramen för den fria rörligheten för personer, och skall bidra till att förbättra människors levnadsstandard och arbetsvillkor.

På grund av de stora skillnader som finns mellan de nationella lagstiftningarna när det gäller den personkrets som omfattas av de sociala trygghetssystemen är det bättre att föreskriva en princip, enligt vilken förordningen skall tillämpas på samtliga personer som omfattas eller har omfattats av lagstiftningen om social trygghet i en medlemsstat.

Det är lämpligt att respektera särskilda förhållanden i nationell lagstiftning om social trygghet och begränsa sig till att utarbeta ett system för samordning.

Inom ramen för denna samordning bör likabehandling i förhållande till olika nationella lagstiftningar säkerställas för berörda personer inom gemenskapen.

Genom samordningsbestämmelserna bör det säkerställas att personer som flyttar inom gemenskapen och deras medförsäkrade och efterlevande får bibehålla de rättigheter och förmåner de har eller håller på att förvärva.

Dessa mål bör bland annat uppnås genom sammanläggning av alla perioder som beaktas enligt olika nationella lagstiftningarna för förvärv och bibehållande av rätten till förmåner och för beräkningen av dessa förmåner, samt genom utgivande av förmåner till de olika kategorier av personer som omfattas av förordningen.

Inom gemenskapen är det i regel inte berättigat att göra rättigheter som rör social trygghet beroende av den berörda personens bosättningsort. I särskilda fall, bland annat för de särskilda förmåner som är knutna till den berörda personens ekonomiska och sociala situation, bör dock bosättningsorten kunna beaktas.

Personer som flyttar inom gemenskapen bör omfattas av ett socialt trygghetssystem i endast en medlemsstat, för att undvika situationer med flera tillämpliga lagstiftningar och de svårigheter som följer av detta.

För att på bästa sätt säkerställa likabehandling för alla personer som är yrkesverksamma inom en medlemsstats territorium är det lämpligt att fastställa att lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium den berörda personen förvärvsarbetar eller bedriver verksamhet som egenföretagare i regel skall vara den tillämpliga lagstiftningen.

Undantag bör göras från denna allmänna regel i särskilda situationer som berättigar att ett annat tillhörighetskriterium beaktas.

När det gäller förmåner vid sjukdom och moderskap är det viktigt att säkerställa ett skydd som reglerar situationen för de personer som är bosatta eller vistas i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten.

Den särskilda situation som pensionssökande, pensionstagare eller deras familjemedlemmar befinner sig i gör det nödvändigt att införa bestämmelser för sjukförsäkring som är anpassade till denna situation.

När det gäller förmåner vid invaliditet är det viktigt att utarbeta ett samordningssystem i vilket hänsyn tas till särskilda förhållanden i nationell lagstiftning, bland annat för fastställande av invaliditet och dess förvärrande.

Det är lämpligt att utarbeta ett system för fastställande av förmåner vid ålderdom och förmåner till efterlevande, då en person har omfattats av lagstiftningen i en eller flera medlemsstater.

Det bör föreskrivas ett pensionsbelopp som skall beräknas genom sammanläggning och proportionell beräkning och säkerställas i gemenskapsrätten, när tillämpningen av nationell lagstiftning, inklusive bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning, visar sig mindre gynnsam än beräkning enligt ovannämnda metod.

För att skydda migrerande arbetstagare och deras efterlevande mot en alltför strikt tillämpning av nationella bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning, är det nödvändigt att införa bestämmelser som strikt reglerar tillämpningen av dessa bestämmelser.

När det gäller förmåner vid olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar är det viktigt att för att säkerställa skyddet, reglera situationen för personer som är bosatta eller vistas i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten.

Dödsfallsersättningar bör innefattas i sjukvårdsförmånerna.

För att möjliggöra personers rörlighet under bästa förhållanden är det nödvändigt att säkerställa en bättre samordning mellan systemen för arbetslöshetsförsäkring och arbetslöshetsunderstöd i alla medlemsstater.

För att mot bakgrund av detta göra det lättare att söka arbete i de olika medlemsstaterna, är det bland annat lämpligt att inom begränsad tid bevilja arbetslösa de arbetslöshetsförmåner som föreskrivs enligt den medlemsstats lagstiftning som de senast har omfattats av.

För att undvika att personer oberättigat går miste om förmåner bör särskilda samordningsbestämmelser föreskrivas för förmåner vid förtidspensionering.

För att undvika oberättigade sammanträffanden av förmåner är det lämpligt att föreskriva prioriteringsregler när rätt till familjeförmåner föreligger både enligt lagstiftningen i den behöriga medlemsstaten och enligt lagstiftningen i familjemedlemmarnas bosättningsland.

Det är nödvändigt att tillsätta en administrativ kommission med en regeringsföreträdare för varje medlemsstat, som bland annat skall svara för behandlingen av alla administrativa frågor eller tolkningsfrågor som följer av bestämmelserna i denna förordning och främja samarbetet mellan medlemsstaterna.

Det har visat sig att utvecklingen och användningen av telematiktjänster för utbyte av information gör det nödvändigt att, inom ramen för Administrativa kommissionen för social trygghet för arbetstagare, tillsätta en teknisk kommission med särskilt ansvar för informationsbehandling.

Användningen av telematiktjänster för utbyte av uppgifter mellan institutionerna nödvändiggör bestämmelser för att säkerställa att de handlingar som utväxlas på elektronisk väg kan godtas på samma sätt som handlingar i pappersform.

Informationsutbytet bör ske med iakttagande av gemenskapens bestämmelser om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter.

För att underlätta tillämpningen av samordningsbestämmelserna är det nödvändigt att fastställa särskilda bestämmelser, i vilka skilda förhållanden i nationell lagstiftning beaktas.

I enlighet med uppmaningen till förenkling från Europeiska rådet i Edinburgh i december 1992 och för att värna om öppenhet och läsbarhet, är det lämpligt att förenkla samordningsbestämmelserna.

Av ovanstående skäl är det lämpligt att ersätta rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen[7] med en ny förordning.

Detta följer bestämmelserna i artikel 3b tredje stycket i fördraget.

---

[7] EGT L 149, 5.7.1971, s. 2.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Personkrets

Denna förordning skall tillämpas på personer som omfattas eller har omfattats av lagstiftningen om social trygghet i en eller flera medlemsstater, samt på deras familjemedlemmar och efterlevande.

Artikel 2

Sakområden

1. Denna förordning skall tillämpas på all lagstiftning om social trygghet som gäller

a) sjukdom,

b) moderskap,

c) invaliditet,

d) ålderdom,

e) olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar,

f) efterlevande,

g) dödsfall,

h) arbetslöshet,

i) förtidspensionering,

j) familjeförmåner.

2. Denna förordning skall tillämpas på alla allmänna och särskilda sociala trygghetssystem, både avgiftsfinansierade och icke avgiftsfinansierade, samt på system som reglerar arbetsgivares och redares skyldigheter.

3. Bestämmelserna i avdelning III skall dock inte påverka bestämmelser om redares skyldigheter i medlemsstaternas lagstiftning.

4. Denna förordning skall inte tillämpas på socialtjänstförmåner.

Artikel 3

Likabehandling

1. Personer som är bosatta inom en medlemsstats territorium och på vilka bestämmelserna i denna förordning är tillämpliga, skall ha samma rättigheter och skyldigheter i förhållande till en medlemsstats lagstiftning som medborgarna i denna medlemsstat, om inget annat följer av särskilda bestämmelser i denna förordning.

2. Om det i en medlemsstats lagar eller andra författningar ges rättsverkan åt vissa inträffade omständigheter eller händelser, skall denna medlemsstat i nödvändig utsträckning beakta samma omständigheter eller händelser som inträffar i alla andra medlemsstater som om dessa hade inträffat inom det nationella territoriet.

3. En förmån som har beviljats enligt lagstiftningen i en medlemsstat skall vid tillämpningen av lagstiftningen i en annan medlemsstat betraktas som en förmån som beviljats enligt lagstiftningen i den sistnämnda medlemsstaten.

Artikel 4

Sammanläggning av perioder

Den behöriga institutionen i en medlemsstat, enligt vars lagstiftning försäkrings-, anställnings- eller bosättningsperioder skall fullgöras för att en person skall få, bibehålla eller återfå rätt till förmåner, skall i nödvändig utsträckning beakta de försäkrings-, anställnings- eller bosättningsperioder som fullgjorts enligt lagstiftningen i alla andra medlemsstater, som om det gällde perioder som fullgjorts enligt den lagstiftning som den behöriga institutionen tillämpar.

Artikel 5

Bortseende från krav på bosättning

En förmån som skall utges enligt lagstiftningen i en eller flera medlemsstater eller enligt denna förordning får inte nekas, minskas, ändras, innehållas, indragas eller konfiskeras med anledning av att mottagaren är bosatt inom en annan medlemsstats territorium än i den medlemsstat, där den institution som svarar för utgivandet av förmånerna finns, om inget annat följer av särskilda bestämmelser i denna förordning.

Artikel 6

Förhållande mellan denna förordning och övriga samordningsinstrument

Inom ramen för dess tillämpningsområde skall denna förordning ersätta alla konventioner om social trygghet.

Artikel 7

Definitioner

I denna förordning används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

a) *Förvärvsarbete:* en verksamhet som betraktas som sådan vid tillämpningen av lagstiftningen om social trygghet i den medlemsstat inom vars territorium denna verksamhet utövas.

b) *Verksamhet som egenföretagare:* en verksamhet som betraktas som sådan vid tillämpningen av lagstiftningen om social trygghet i den medlemsstat inom vars territorium denna verksamhet utövas.

c) *Säsongsarbetare:* en person som reser till en annan medlemsstats territorium än det inom vilket han är bosatt, för att där utföra ett säsongsbetonat arbete för ett företag eller en arbetsgivare i den staten under en tid som under inga omständigheter får överstiga åtta månader, om personen vistas inom denna stats territorium under den tid arbetet pågår. Med ett säsongsbetonat arbete avses ett arbete som beror på årstidernas växlingar och som automatiskt återkommer varje år.

d) *Försäkrad person:* en person som uppfyller de villkor som krävs enligt lagstiftningen i den behöriga staten för rätt till förmåner med beaktande av bestämmelserna i denna förordning.

e) *Familjemedlem* avser

1) vid tillämpningen av denna förordning, med undantag av kapitel 1 i avdelning III:

en person som har härledda rättigheter till förmåner och som definieras eller erkänns som familjemedlem eller betecknas som medlem av hushållet i den lagstiftning enligt vilken förmånerna utges.

2) Vid tillämpningen av kapitel 1, avdelning III (sjukdom och moderskap)

avser *familjemedlem* en person som har härledda rättigheter till förmåner och som definieras eller erkänns som familjemedlem eller betecknas som medlem av hushållet enligt lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium personen är bosatt. Om denna person inte erkänns som en sådan person enligt lagstiftningen i sitt bosättningsland, skall beteckningen familjemedlem även omfatta den person som definieras eller erkänns som familjemedlem eller betecknas som medlem av hushållet enligt lagstiftningen i den behöriga staten för den person som har rätt till förmåner. Om endast en person, som är samboende med arbetstagare eller egenföretagare, betraktas som familjemedlem eller medlem av hushållet enligt dessa lagstiftningar, skall detta villkor anses vara uppfyllt när den berörda personen i huvudsak försörjs av denna arbetstagare eller egenföretagare.

f) *Bosättning:* den plats där en person är stadigvarande bosatt och som samtidigt utgör centrum för personens levnadsintressen.

g) *Vistelse:* tillfällig vistelse.

h) *Lagstiftning:* de lagar, författningar och övriga tillämpningsbestämmelser i varje medlemsstat som rör de grenar av social trygghet som avses i artikel 2.1.

Beteckningen innefattar även de avtalsbestämmelser som genom myndighetsbeslut har omvandlats till tvingande bestämmelser eller fått utvidgat tillämpningsområde.

Beteckningen innefattar även de konventioner om social trygghet som ingåtts mellan två eller flera medlemsstater, eller mellan en och flera medlemsstater, och en eller flera stater som inte är medlemmar av Europeiska unionen.

i) *Behörig myndighet:* varje medlemsstats minister, ministrar eller motsvarande myndighet som ansvarar för de sociala trygghetssystemen inom hela eller en del av statens territorium.

j) *Administrativa kommissionen:* den kommission som avses i artikel 56.

k) *Institution:* det organ eller den myndighet i varje medlemsstat som ansvarar för tillämpningen av hela eller delar av lagstiftningen.

l) *Behörig institution:*

i) den institution hos vilken en person är försäkrad när en ansökan om förmåner lämnas in,

eller

ii) den institution från vilken en person har rätt till förmåner, eller skulle ha rätt till förmåner om han eller en eller flera familjemedlemmar var bosatta inom den medlemsstats territorium där institutionen finns,

eller

iii) den institution som den berörda medlemsstatens behöriga myndighet har utsett,

eller

iv) när det gäller ett system enligt vilket arbetsgivaren ansvarar för de förmåner som avses i artikel 2.1, antingen arbetsgivaren eller den anlitade försäkringsgivaren, eller om sådan saknas, det organ eller den myndighet som den berörda medlemsstatens behöriga myndighet har utsett.

m) *Institutioner på bosättningsorten* och *institutioner på vistelseorten:* den institution som är behörig att utge förmåner på den ort där en person är bosatt och den institution som är behörig att utge förmåner på den ort där en person vistas, enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar eller, när ingen sådan institution finns, den institution som den berörda medlemsstatens behöriga myndighet har utsett.

n) *Behörig stat:* den medlemsstat inom vars territorium den behöriga institutionen finns.

o) *Försäkringsperiod:* avgiftsperioder, anställningsperioder eller perioder av verksamhet som egenföretagare såsom de definieras eller erkänns som försäkringsperioder i den lagstiftning enligt vilken de har fullgjorts eller betraktas

som fullgjorda, och alla perioder som behandlas som sådana om de enligt denna lagstiftning erkänns som likvärdiga med försäkringsperioder.

p) *Anställningsperiod* eller *period av verksamhet som egenföretagare:* perioder som definieras eller erkänns som sådana i den lagstiftning enligt vilken de har fullgjorts, och alla perioder som behandlas som sådana om de enligt denna lagstiftning erkänns som likvärdiga med anställningsperioder eller perioder av verksamhet som egenföretagare.

q) *Bosättningsperioder:* perioder som definieras eller erkänns som sådana i den lagstiftning enligt vilken de har fullgjorts eller betraktas som fullgjorda.

r) *Pension:* omfattar även engångsbelopp som kan ersätta pensionen, utbetalningar som avser återbetalning av avgifter samt, om inget annat föreskrivs i bestämmelserna i avdelning III, uppräkningar eller tillägg.

s) *Förmåner vid förtidspensionering:*

alla andra kontantförmåner än förtida förmåner vid ålderdom, som utges till en arbetslös arbetstagare från och med en bestämd ålder fram till den ålder då personen kan få ålderspension eller full förtida avgångspension och detta inte innebär något krav på att ställa sig till arbetsförmedlingens förfogande i den behöriga staten. En förtida förmån vid ålderdom avser en förmån som utges före den normala pensionsåldern och som antingen fortsätter att utges när denna ålder har uppnåtts eller ersätts med en annan förmån vid ålderdom.

t) *Dödsfallsersättningar:* alla engångsbelopp som utbetalas vid dödsfall, med undantag av de engångsbelopp som avses i stycket r.

AVDELNING II

FASTSTÄLLANDE AV VILKEN LAGSTIFTNING EN PERSON SKALL OMFATTAS AV

Artikel 8

Allmänna bestämmelser

1. Personer som denna förordning tillämpas på skall omfattas av endast en medlemsstats lagstiftning. Denna lagstiftning skall fastställas enligt bestämmelserna i denna avdelning.

2. Vid tillämpningen av denna avdelning skall de personer som med anledning av yrkesverksamhet har rätt till någon annan förmån än förmåner vid invaliditet eller ålderdom betraktas som om de är yrkesverksamma.

3. Vid tillämpningen av denna avdelning skall arbete som utförs på ett fartyg som seglar under en medlemsstats flagg betraktas som arbete som utförs inom denna medlemsstats territorium.

4. Om inget annat följer av artiklarna 9 – 13 skall

a) en person som förvärvsarbetar eller bedriver verksamhet som egenföretagare inom en medlemsstats territorium omfattas av lagstiftningen i denna stat,

b) offentligt anställda och personer som behandlas som sådana omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat till vilken den förvaltning som sysselsätter dem hör,

c) en person som är inkallad eller återinkallad till militärtjänstgöring eller civil tjänstgöring i en medlemsstat omfattas av lagstiftningen i denna stat,

d) andra personer än de som avses i a – c skall omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium de är bosatta, utan att det påverkar de bestämmelser i denna förordning enligt vilka de har rätt till förmåner enligt lagstiftningen i en eller flera andra medlemsstater.

Artikel 9

Särskilda bestämmelser vid utsändning

1. En person som förvärvsarbetar inom en medlemsstats territorium och som skall utföra ett arbete inom en annan medlemsstats territorium för sin arbetsgivares räkning, som normalt sysselsätter personal inom den förstnämnda medlemsstatens territorium, skall fortsätta att omfattas av lagstiftningen i denna medlemsstat, under förutsättning att detta arbete inte förväntas vara längre än ett år och att personen inte sänds ut för att ersätta någon annan person som har fullgjort sin utsändningsperiod.

2. En person, som normalt bedriver verksamhet som egenföretagare inom en medlemsstats territorium och som skall utföra samma verksamhet inom en annan medlemsstats territorium, skall fortsätta att omfattas av lagstiftningen i den förstnämnda medlemsstaten, under förutsättning att arbetet inte förväntas vara längre än ett år.

Artikel 10

Verksamhet inom två eller flera medlemsstaters territorium

1. En person som normalt förvärvsarbetar inom två eller flera medlemsstaters territorium skall omfattas av

a) lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium han är bosatt, om han utför ett väsentligt förvärvsarbete inom detta territorium,

b) lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium det företag eller den arbetsgivare som i huvudsak sysselsätter honom har sitt säte eller sin hemvist, om han inte utför något väsentligt förvärvsarbete inom den medlemsstats territorium där han är bosatt.

2. En person som normalt bedriver verksamhet som egenföretagare inom två eller flera medlemsstaters territorium skall omfattas av

a) lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium han är bosatt, om han bedriver en väsentlig verksamhet inom detta territorium,

b) lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium hans väsentliga verksamhetsintressen finns, om han inte bedriver någon väsentlig verksamhet inom den medlemsstats territorium där han är bosatt.

3. En person som normalt förvärvsarbetar och bedriver verksamhet som egenföretagare inom olika medlemsstaters territorier skall omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium han förvärvsarbetar eller, om han förvärvsarbetar inom två eller flera medlemsstaters territorier, av den lagstiftning som fastställs enligt artikel 10.1.

4. En person som är offentligt anställd eller som behandlas som sådan och omfattas av ett särskilt system för offentligt anställda i en medlemsstat och som samtidigt förvärvsarbetar och/eller bedriver verksamhet som egenföretagare inom en eller flera andra medlemsstaters territorium, skall omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat där han är försäkrad i egenskap av offentligt anställd eller personal som behandlas som sådan.

5. En sådan person som avses i föregående punkter skall, vid tillämpningen av den lagstiftning som fastställs enligt dessa bestämmelser, behandlas som om han utövade allt förvärvsarbete eller all verksamhet som egenföretagare inom den berörda medlemsstatens territorium.

Artikel 11

Bestämmelser om frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring

1. Artiklarna 8 – 10 skall inte tillämpas på frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring, utom i de fall då det i en medlemsstat, för någon av de grenar som avses i artikel 2.1, bara finns ett system för frivillig försäkring.

2. När det gäller invaliditet, ålderdom och dödsfall (pensioner), får dock en person anslutas till en frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring i en medlemsstat, även om han automatiskt omfattas av en annan medlemsstats lagstiftning, om sådan dubbelförsäkring uttryckligen eller underförstått medges enligt lagstiftningen i den förstnämnda medlemsstaten.

Artikel 12

Särskilda bestämmelser för personer anställda vid beskickningar och konsulat samt för Europeiska gemenskapernas hjälppersonal

1. Bestämmelserna i artikel 8.4 a skall tillämpas på personer som är anställda vid beskickningar och konsulat och på personer i privattjänst hos anställda vid dessa beskickningar eller konsulat.

2. De personer som avses i artikel 12.1, som är medborgare i den ackrediterande eller utsändande medlemsstaten, kan dock välja att omfattas av denna stats lagstiftning. Denna rätt att välja får utnyttjas vid varje kalenderårs utgång och skall inte ha någon retroaktiv verkan.

3. Europeiska gemenskapernas hjälppersonal kan välja att omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium de är anställda, lagstiftningen i den medlemsstat av vilken de senast omfattades eller lagstiftningen i den medlemsstat i vilken de är medborgare, i de fall då det gäller andra bestämmelser än bestämmelser om familjeförmåner, vars beviljande regleras i anställningsvillkoren för dessa personer. Denna rätt att välja får bara utnyttjas en gång och gäller från och med den dag då anställningen påbörjas.

Artikel 13

Undantag från bestämmelserna i artiklarna 8 – 12

1. Två eller flera medlemsstater, dessa staters behöriga myndigheter eller de organ som utses av dessa myndigheter kan komma överens om att föreskriva undantag från bestämmelserna i artiklarna 8 – 12 till förmån för vissa kategorier av personer eller vissa personer.

2. En person som uppbär en pension enligt lagstiftningen i en medlemsstat eller pensioner enligt lagstiftningen i flera medlemsstater, och som är bosatt inom en annan medlemsstats territorium, får på egen begäran undantas från att omfattas av lagstiftningen i den

sistnämnda medlemsstaten, när han inte omfattas av denna lagstiftning med anledning av att förvärvsarbete eller verksamhet som egenföretagare utövas.

AVDELNING III

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER FÖR OLIKA SLAG AV FÖRMÅNER

KAPITEL 1

SJUKDOM OCH MODERSKAP

Artikel 14

Bosättning i en annan medlemsstat än den behöriga staten

En person som är försäkrad mot risker vid sjukdom eller moderskap eller dennes familjemedlemmar, som är bosatta inom en annan medlemsstats territorium än den behöriga staten, skall i bosättningslandet få de vårdförmåner och dödsfallsersättningar som utges för den behöriga institutionens räkning av institutionen på bosättningsorten enligt bestämmelserna i den lagstiftning som institutionen tillämpar som om de var försäkrade enligt denna lagstiftning. De skall i bosättningslandet även få de kontantförmåner som utges av den behöriga institutionen enligt bestämmelserna i den lagstiftning som institutionen tillämpar.

Artikel 15

Vistelse i den behöriga staten när bosättningsorten finns i en annan medlemsstat än den behöriga staten

De personer som avses i artikel 14 kan även få förmåner inom den behöriga statens territorium. Dessa förmåner skall utges av den behöriga institutionen och på denna institutions bekostnad, enligt bestämmelserna i denna stats lagstiftning, som om personerna var bosatta i denna stat.

Artikel 16

Vistelse utanför den behöriga staten - Allmänna bestämmelser

Utan att det påverkar gynnsammare bestämmelser i artikel 17, skall en person som är försäkrad mot risker vid sjukdom eller moderskap samt dennes familjemedlemmar som

vistas i en annan medlemsstat än den behöriga staten få de omedelbart nödvändiga vårdförmåner och dödsfallsersättningar, som för den behöriga institutionens räkning utges av institutionen på bosättningsorten enligt bestämmelserna i den lagstiftning institutionen tillämpar, som om de var försäkrade enligt denna lagstiftning. Dessa personer skall få de kontantförmåner som utges av den behöriga institutionen enligt bestämmelserna i den lagstiftning som institutionen tillämpar.

Artikel 17

Vistelse utanför den behöriga staten - Särskilda bestämmelser

1. En person som förvärvsarbetar eller bedriver verksamhet som egenföretagare i en annan medlemsstat än den behöriga staten, samt dennes medföljande make och minderåriga barn, skall omfattas av bestämmelserna i artikel 14 som om de var bosatta inom den stats territorium där förvärvsarbetet utförs eller där verksamheten som egenföretagare bedrivs eller, när förvärvsarbetet eller verksamheten som egenföretagare bedrivs ombord på ett fartyg, i den stat vars flagg fartyget seglar under.

2. En person som vistas i en annan medlemsstat än den behöriga staten för att där bedriva studier eller genomgå en yrkesutbildning, som leder till ett examensbevis som är officiellt godkänt av myndigheterna i en medlemsstat, samt dennes medföljande make och minderåriga barn under denna vistelse skall omfattas av bestämmelserna i artikel 14 under vistelsen inom den medlemsstats territorium där personen bedriver sina studier eller genomgår sin utbildning, som om de var bosatta inom den sistnämnda medlemsstatens territorium.

3. En person på vilken bestämmelserna i artikel 50 skall tillämpas, samt medföljande make och minderåriga barn, skall omfattas av bestämmelserna i artikel 14 som om de var bosatta inom den medlemsstats territorium där personen söker arbete.

4. En person som innan han fick pension utnyttjade de möjligheter som anges i artiklarna 14 och 15, samt hans familjemedlemmar, behåller dessa rättigheter när personen fått pension.

Artikel 18

Tillstånd att få lämplig vård utanför den behöriga staten

En person som av den behöriga institutionen fått tillstånd att resa till en annan medlemsstats territorium för att där få lämplig vård för sitt hälsotillstånd skall få de vårdförmåner som för den behöriga institutionens räkning utges av institutionen på

vistelseorten enligt bestämmelserna i den lagstiftning som institutionen tillämpar, som om personen var försäkrad enligt denna lagstiftning. Tillstånd skall beviljas om den vård det gäller anges bland de förmåner som föreskrivs i lagstiftningen i den behöriga medlemsstaten eller inom vars territorium den berörda personen är bosatt och om, med beaktande av personens aktuella hälsotillstånd och prognos för sjukdomen, personen inte kan ges denna vård inom den tid som krävs.

Artikel 19

Beräkning av kontantförmåner

1. Den behöriga institutionen i en medlemsstat, i vars lagstiftning det föreskrivs att beräkningen av kontantförmåner skall grundas på en genomsnittlig inkomst eller en genomsnittlig avgiftsgrund, skall fastställa den genomsnittliga inkomsten eller den genomsnittliga avgiftsgrunden enbart på grundval av de inkomster som konstateras eller på de avgiftsgrunder som tillämpades under de perioder som fullgjorts enligt denna lagstiftning.

2. Den behöriga institutionen i en medlemsstat i vars lagstiftning det föreskrivs att beräkningen av kontantförmåner skall grundas på en standardinkomst skall beakta enbart standardinkomsten eller, i förekommande fall, den genomsnittliga standardinkomst som avser de perioder som fullgjorts enligt denna lagstiftning.

Artikel 20

Pensionstagare - vårdförmåner

1. En person som uppbär en eller flera pensioner och dennes familjemedlemmar skall i bosättningslandet få de vårdförmåner och dödsfallsersättningar som, för alla de medlemsstaters räkning som utbetalar en pension, utges av institutionen på bosättningsorten enligt bestämmelserna i den lagstiftning som institutionen tillämpar, som om personen uppbar en eller flera pensioner uteslutande enligt denna lagstiftning.

2. Kostnaderna för förmånerna skall fördelas mellan de medlemsstater som betalar ut pension i förhållande till de perioder som fullgjorts i varje medlemsstat, i den mån som den berörda personen skulle haft rätt till förmåner enligt lagstiftningen i varje berörd medlemsstat om han varit bosatt inom deras territorium.

3. Om andra försäkrade pensionstagare i bosättningslandet är skyldiga att betala avgifter, skall även pensionstagaren betala avgifter. Intäkterna från dessa avgifter skall fördelas

mellan de stater som betalar ut en pension i förhållande till de perioder som fullgjorts i varje medlemsstat.

4. Två eller flera medlemsstater, eller deras behöriga myndigheter, får föreskriva andra former för återbetalning eller avstå från all återbetalning mellan de institutioner som omfattas av deras behörighet.

Artikel 21

Pensionstagare och deras familjemedlemmar - kontantförmåner

En pensionstagare eller en pensionssökande och dennes familjemedlemmar skall få kontantförmåner enligt bestämmelserna i kapitlet om invaliditet.

Artikel 22

Pensionssökande och deras familjemedlemmar

Artiklarna 20 och 21 skall äga motsvarande tillämpning på den person som, när en ansökan om pension behandlas, inte längre har rätt till förmåner vid sjukdom eller dödsfallsersättningar enligt lagstiftningen i den senast behöriga medlemsstaten.

Artikel 23

Rätt till förmåner i bosättningslandet

När familjemedlemmarna är bosatta inom en medlemsstats territorium, enligt vars lagstiftning det inte ställs några villkor som gäller försäkring eller anställning för att få rätt till vårdförmåner och dödsfallsersättningar, skall de vårdförmåner som utges till familjemedlemmarna betraktas som om de utges för den institutions räkning som tillämpar den lagstiftning enligt vilken personen är försäkrad, utom i de fall då personens make eller den person som har vårdnaden om barnen förvärvsarbetar eller bedriver verksamhet som egenföretagare inom denna medlemsstats territorium.

Artikel 24

Omfattande vårdförmåner

1. En person som för sig själv eller för en familjemedlems räkning beviljats en protes, ett betydande hjälpmedel eller andra omfattande vårdförmåner av institutionen i en medlemsstat, innan han var försäkrad enligt den lagstiftning som institutionen i en annan medlemsstat tillämpar, skall få dessa förmåner på bekostnad av den förstnämnda institutionen, även om förmånerna beviljas då personen redan är försäkrad enligt den lagstiftning som den andra institutionen tillämpar.

2. Administrativa kommissionen skall fastställa en förteckning över de förmåner på vilka bestämmelserna i artikel 24.1 skall tillämpas.

Artikel 25

Sammanläggning av perioder för säsongsarbetare

Artikel 4 skall tillämpas på säsongsarbetare även när det gäller perioder före ett försäkringsavbrott som överstiger den tid som medges enligt lagstiftningen i den behöriga staten, under förutsättning att avbrottet i personens försäkring inte överstiger fyra månader.

Artikel 26

Återbetalning mellan institutioner

1. Vårdförmåner och dödsfallsersättningar som utges av en medlemsstats institution för en annan medlemsstats institutions räkning enligt bestämmelserna i detta kapitel skall efter att de faktiska utgifterna har styrkts, återbetalas i sin helhet samt fastställas och utföras enligt de bestämmelser som föreskrivs i den tillämpningsförordning som avses i artikel 71.

2. Två eller flera medlemsstater, eller deras behöriga myndigheter, får föreskriva andra former för återbetalning eller avstå från all återbetalning mellan de institutioner som omfattas av deras behörighet.

KAPITEL 2

INVALIDITET

Artikel 27

Allmän bestämmelse

Personer som har omfattats av lagstiftningen i två eller flera medlemsstater skall få förmåner enligt bestämmelserna i kapitel 3, som äger motsvarande tillämpning.

Artikel 28

En medlemsstats beaktande av ersättningsperioder för arbetsoförmåga i en annan medlemsstat

Den behöriga institutionen i en medlemsstat, enligt vars lagstiftning förmåner vid invaliditet beviljas under förutsättning att den berörda personen under en bestämd tid har fått kontantförmåner vid sjukdom eller varit arbetsoförmögen, skall beakta alla perioder under vilka han har fått kontantförmåner vid sjukdom, behållit sin lön eller fått invaliditetsförmåner på grund av arbetsoförmåga enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat som om det gällde en period under vilken han hade fått kontantförmåner vid sjukdom enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar eller en period under vilken han hade varit arbetsoförmögen enligt denna lagstiftning.

Artikel 29

Förvärrad invaliditet

I de fall då den invaliditet förvärras för vilken en person får förmåner enligt lagstiftningen i två eller flera medlemsstater, skall personen beviljas förmåner med beaktande av försämringen enligt detta kapitel.

Artikel 30

Fastställande av ansvarig institution då utgivandet av förmåner vid invaliditet återupptas

1. Om förmåner skall utges på nytt efter att ha innehållits skall, utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 31, dessa förmåner utges av den institution eller de institutioner som utgav förmånerna när de innehölls.

2. Om, efter indragning av förmåner, den berörde personens hälsotillstånd motiverar att nya förmåner beviljas, skall dessa beviljas enligt detta kapitel.

Artikel 31

Omvandling av förmåner vid invaliditet till förmåner vid ålderdom

1. Förmåner vid invaliditet skall i förekommande fall omvandlas till förmåner vid ålderdom enligt de villkor som föreskrivs i den eller de lagstiftningar enligt vilken eller vilka de har beviljats samt i överensstämmelse med bestämmelserna i kapitel 3.

2. Varje institution som utger förmåner vid invaliditet enligt lagstiftningen i en medlemsstat skall, till en person som uppbär förmåner vid invaliditet och som fått rätt att ansöka om förmåner vid ålderdom enligt lagstiftningen i en eller flera andra medlemsstater enligt artikel 32, fortsätta att utge de förmåner vid invaliditet personen har rätt till enligt den lagstiftning institutionen tillämpar, fram till och med den tidpunkt då bestämmelserna i artikel 31.1 blir tillämpliga för denna institution eller så länge personen uppfyller de villkor som krävs för att få dessa förmåner.

KAPITEL 3

ÅLDERS- OCH EFTERLEVANDEPENSIONER

Artikel 32

Allmänna bestämmelser om fastställande av förmåner när en person har omfattats av lagstiftningen i två eller flera medlemsstater

1) Alla behöriga institutioner skall fastställa förmånerna med beaktande av all lagstiftning som berörs när en ansökan om fastställande av förmåner lämnas in, utom i de fall då personen uttryckligen begär att fastställandet av förmåner vid ålderdom från en eller flera medlemsstater skall skjutas upp, eller om personen inte samtidigt uppfyller de villkor som krävs enligt alla de medlemsstaters lagstiftning som han har omfattats av, med beaktande av sammanläggning av försäkrings- eller bosättningsperioder.

2) Om en person vid en viss tidpunkt inte uppfyller de villkor som krävs enligt alla medlemsstaters lagstiftning, skall de institutioner som tillämpar en lagstiftning där villkoren uppfylls, vid beräkningen enligt artikel 34.1 a eller 34.2, bara beakta de perioder som fullgjorts enligt de lagstiftningar där villkoren inte uppfylls om det innebär att ett högre förmånsbelopp erhålls.

3) Bestämmelserna i denna punkt skall äga motsvarande tillämpning när personen uttryckligen begär att fastställandet av förmånerna vid ålderdom skall skjutas upp.

4) En ny beräkning skall automatiskt göras allteftersom de villkor som krävs enligt övriga lagstiftningar uppfylls, eller när en person begär att en uppskjuten förmån vid ålderdom skall fastställas enligt artikel 32.1.

5) Barntillägg på pensioner och barnpensioner skall beviljas enligt bestämmelserna i detta kapitel.

Artikel 33

Beaktande av försäkrings- eller bosättningsperioder vid förvärv, bibehållande eller återfående av rätt till förmåner

1) Den behöriga institutionen i en medlemsstat skall beakta alla försäkrings- och/eller bosättningsperioder som fullgjorts inom ramen för såväl allmänna som särskilda system enligt lagstiftningen i alla andra medlemsstater.

2) För beviljande av förmåner från ett särskilt system skall de perioder som fullgjorts i övriga medlemsstater beaktas, om detta krävs enligt den tillämpliga lagstiftningen, endast om de har fullgjorts enligt ett motsvarande system eller, om något sådant system inte finns, i samma yrke eller i förekommande fall i samma sysselsättning.

3) Om den försäkrade inte uppfyller villkoren för att få förmåner från ett särskilt system, skall perioderna beaktas i den berörda medlemsstaten vid beviljande av förmåner från det allmänna systemet eller, om något sådant system inte finns, från det system som arbetare eller tjänstemän omfattas av.

4) De perioder under vilka förmåner har utgivits från ett särskilt system i en medlemsstat skall även beaktas vid beviljande av förmåner från det allmänna systemet eller, om något sådant system inte finns, från det system som arbetare eller tjänstemän omfattas av.

Artikel 34

Fastställande av förmåner

1) Om villkoren för rätt till förmåner är uppfyllda enligt lagstiftningen i en medlemsstat utan sammanläggning av perioder, skall den behöriga institutionen beräkna det förmånsbelopp som skall utges

a) dels enbart enligt bestämmelserna i den lagstiftning institutionen tillämpar (nationell pension),

b) dels enligt bestämmelserna i artikel 34.2 (proportionellt beräknad pension).

2) Om villkoren för rätt till förmåner enligt lagstiftningen i en medlemsstat är uppfyllda endast genom sammanläggning av perioder skall följande gälla:

a) Den behöriga institutionen skall beräkna det teoretiska beloppet för den förmån en person skulle kunna göra anspråk på om alla försäkrings- och/eller bosättningsperioder han fullgjort enligt lagstiftningen i de andra medlemsstaterna hade fullgjorts enligt den lagstiftning institutionen tillämpar vid den tidpunkt då förmånen fastställs. Om förmånsbeloppet enligt denna lagstiftning inte grundas på de fullgjorda periodernas längd, skall detta belopp betraktas som teoretiskt belopp.

b) Den behöriga institutionen skall därefter fastställa förmånens faktiska belopp (proportionellt beräknat) på grundval av det teoretiska beloppet och förhållandet mellan längden på de perioder som fullgjorts innan försäkringsfallet inträffat enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar och de fullgjorda periodernas sammanlagda längd, innan försäkringsfallet inträffat enligt lagstiftningen i alla berörda medlemsstater.

3) Den behöriga institutionen skall i förekommande fall tillämpa alla bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning som föreskrivs i den lagstiftning enligt vilken

förmånen skall utges på det belopp som beräknats enligt artikel 34.1 och 34.2, inom de gränser som anges i bestämmelserna i artiklarna 35 – 37 i detta kapitel.

4) Den försäkrade har rätt att från varje lands behöriga institution få det högre beloppet av det belopp som utges enligt nationell rätt jämfört med det belopp som skulle ha utgetts vid tillämpning av EG-rätten.

Artikel 35

Bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning som skall tillämpas på förmåner vid invaliditet, ålderdom eller till efterlevande enligt medlemsstaternas lagstiftning (bestämmelser om förhindrande av sammanträffande av förmåner) - Allmänna bestämmelser

1) Om inget annat föreskrivs i detta kapitel, är de bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning av förmåner som föreskrivs i en medlemsstats lagstiftning vid sammanträffande med andra sociala trygghetsförmåner, som avser samma period av obligatorisk försäkring eller med alla andra inkomster, tillämpliga på förmånstagaren, även när det gäller förmåner som förvärvats enligt en annan medlemsstats lagstiftning eller inkomster som förvärvats inom en annan medlemsstats territorium.

2) De bestämmelser om förhindrande av sammanträffande av förmåner som föreskrivs enligt en medlemsstats lagstiftning om en person som uppbär förmåner vid invaliditet eller förtida förmåner vid ålderdom förvärvsarbetar eller bedriver verksamhet som egenföretagare, är tillämpliga även om personen är verksam inom en annan medlemsstats territorium.

3) Alla sammanträffanden av förmåner vid invaliditet, ålderdom och till efterlevande som beräknas eller utges på grundval av försäkrings- och/eller bosättningsperioder som fullgjorts av samma person skall betraktas som sammanträffande av förmåner av samma slag.

4) De sammanträffanden av förmåner som inte kan betraktas som förmåner av samma slag enligt artikel 35.3 skall betraktas som sammanträffande av förmåner av annat slag.

5) Den behöriga institutionen skall beakta de förmåner eller inkomster som förvärvats utomlands endast om det uttryckligen föreskrivs i den lagstiftning institutionen tillämpar.

6) Den behöriga institutionen skall beakta det förmånsbelopp som skall utges av en annan medlemsstat före avdrag för skatt, socialförsäkringsavgifter och övriga individuella avdrag.

7) Den behöriga institutionen skall inte beakta beloppen för de förmåner som förvärvats enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat på grundval av frivillig försäkring eller en frivillig fortsättningsförsäkring.

8) Om endast en medlemsstat tillämpar bestämmelser för förhindrande av sammanträffande av förmåner med anledning av att en person uppbär förmåner av samma eller annat slag enligt lagstiftningen i andra medlemsstater, eller inkomster som förvärvas inom andra medlemsstaters territorium, får den förmån som skall utges endast minskas till

det totala förmånsbelopp som skall utges enligt lagstiftningen i övriga medlemsstater eller till de inkomster som förvärvas inom deras territorium.

Artikel 36

Sammanträffande av förmåner av samma slag som skall utges enligt lagstiftningen i två eller flera medlemsstater - Särskilda bestämmelser

1) De bestämmelser om förhindrande av sammanträffande som föreskrivs enligt en medlemsstats lagstiftning skall inte tillämpas på de förmåner som beräknas enligt artikel 34.2 (proportionell beräkning).

2) En förmån som beräknas enligt artikel 34.1 a – nationell förmån – får minskas, innehållas eller indragas med tillämpning av de bestämmelser om förhindrande av sammanträffande som föreskrivs enligt en medlemsstats lagstiftningen endast när det gäller

a) en förmån vars storlek inte grundas på försäkrings- eller bosättningsperiodernas längd

eller

b) en förmån vars storlek fastställs på grundval av en fiktiv period mellan den tidpunkt då försäkringsfallet inträffade och ett senare datum, vid sammanträffande med

i) en förmån av samma slag, utom i de fall då två eller flera medlemsstater har slutit avtal om att inte beakta samma fiktiva period två eller flera gånger,

eller

ii) en förmån vars storlek inte grundas på försäkrings- eller bosättningsperioder.

Artikel 37

Sammanträffande av en eller flera nationella förmåner med en eller flera förmåner av annat slag eller med andra inkomster när två eller flera medlemsstater berörs. Särskilda bestämmelser

1) Om utgivandet av förmåner av annat slag eller andra inkomster medför att bestämmelser om förhindrande av sammanträffande skall tillämpas på

a) två eller flera förmåner som beräknas enligt nationell lagstiftning, skall de behöriga institutionerna dela de belopp som inte skulle ha betalats ut vid en strikt tillämpning av bestämmelserna om förhindrande av sammanträffande, med det antal förmåner som omfattas av dessa bestämmelser,

b) två eller flera förmåner som beräknas enligt den proportionella metoden, skall de behöriga institutionerna beakta förmånen eller förmånerna från övriga medlemsstater eller andra inkomster och alla de faktorer som föreskrivs vid tillämpningen av bestämmelserna om förhindrande av sammanträffande med hänsyn till förhållandet mellan

de försäkrings- och/eller bosättningsperioder som fastställts för beräkningen av de förmåner som avses i artikel 34.2 b (proportionell beräkning),

c) en eller flera förmåner som beräknas enligt nationell lagstiftning och en eller flera proportionellt beräknade förmåner, skall de behöriga institutionerna tillämpa bestämmelser om förhindrande av sammanträffande

i) enligt artikel 37.1 a när det gäller nationella förmåner,

ii) enligt artikel 37.1 b när det gäller proportionellt beräknade förmåner.

2) Den behöriga institutionen skall inte utföra den uppdelning som föreskrivs för nationella förmåner om det i den lagstiftning institutionen tillämpar föreskrivs att hänsyn skall tas till förmåner av annat slag och/eller andra inkomster samt alla beräkningsfaktorer för en del av förmånsbeloppet som fastställs på grundval av förhållandet mellan de försäkringsperioder som avses i artikel 34.2 b.

3) Alla ovannämnda bestämmelser skall äga motsvarande tillämpning när det i en eller flera medlemsstaters lagstiftning föreskrivs att en förmån inte får beviljas om en person uppbär en förmån av annat slag enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat eller andra inkomster.

Artikel 38

Tilläggsbestämmelser för beräkning av förmåner

1) Vid beräkning av det teoretiska och det proportionella belopp som avses i artikel 34.2 skall följande bestämmelser tillämpas:

a) Den behöriga institutionen skall beakta den maximala längd som krävs enligt den lagstiftningen institutionen tillämpar, om den sammanlagda längden på de försäkrings- och/eller bosättningsperioder som fullgjorts innan försäkringsfallet inträffade, enligt alla berörda medlemsstaters lagstiftning, överstiger denna maximala längd. Denna bestämmelse skall inte tillämpas på förmåner vars belopp inte grundas på försäkringsperiodernas längd.

b) Den behöriga institutionen skall beakta de perioder som överlappar varandra enligt de bestämmelser som fastställs i den tillämpningsförordning som avses i artikel 71.

c) Om det i lagstiftningen i en medlemsstat föreskrivs att beräkningen av förmåner skall grundas på inkomster, avgifter, uppräkningar, genomsnittsbelopp, schablonbelopp eller fiktiva belopp, skall den behöriga institutionen

i) fastställa den genomsnittliga eller proportionella beräkningsgrunden enbart enligt de försäkringsperioder som fullgjorts enligt den lagstiftning institutionen tillämpar,

ii) för att fastställa det belopp som skall beräknas på grundval av de försäkrings- och/eller bosättningsperioder som fullgjorts enligt övriga medlemsstaters lagstiftning, använda sig av samma genomsnittliga, proportionella, schablonmässiga eller fiktiva faktorer som

fastställts eller konstaterats när det gäller de försäkringsperioder som fullgjorts enligt den lagstiftning institutionen tillämpar.

2) Det teoretiska beloppet på en förmån som beräknats på grundval av de faktorer som anges i föregående punkt skall uppräknas som om den berörda personen hade fortsatt att utöva sin verksamhet i den berörda medlemsstaten under samma förutsättningar.

Artikel 39

Beviljande av tillägg när det totala förmånsbelopp som skall utges enligt olika medlemsstaters lagstiftning inte uppgår till det minibelopp som föreskrivs enligt lagstiftningen i den försäkrades bosättningsland

En person som får förmåner med tillämpning av detta kapitel får inte uppbära ett lägre förmånsbelopp än det lägsta förmånsbelopp som, för en försäkrings- eller bosättningsperiod som motsvarar alla försäkringsperioder som beaktades vid fastställandet av förmånerna enligt bestämmelserna i detta kapitel, fastställs enligt lagstiftningen i den medlemsstat där han är bosatt och enligt vilken han har rätt till en förmån.

Den behöriga institutionen i denna stat skall under det tid personen är bosatt inom denna stats territorium betala ut ett tillägg till honom som motsvarar skillnaden mellan det totala förmånsbelopp som skall utges enligt detta kapitel och det lägsta förmånsbeloppet.

Artikel 40

Uppräkning och ny beräkning av förmåner

1. Om förmånerna från de berörda staterna ändras med en fast procentsats eller ett fast belopp till följd av ökade levnadskostnader, förändringar i lönenivån eller andra ändringsorsaker, skall denna procentsats eller detta belopp tillämpas direkt på de förmåner som fastställs enligt artikel 34, utan att någon ny beräkning behöver göras enligt denna artikel.

2. Om metoden för att fastställa eller bestämmelserna för att beräkna förmånerna ändras, skall dock en ny beräkning göras enligt artikel 34.

KAPITEL 4

OLYCKSFALL I ARBETET OCH ARBETSSJUKDOMAR

Artikel 41

Rätt till vårdförmåner och kontantförmåner

1. Utan att det påverkar de gynnsammare bestämmelserna i artikel 41.2, skall artiklarna 14, 15, 16, 18, 19 och 26 äga motsvarande tillämpning på förmåner vid olycksfall i arbetet och arbetssjukdom.

2. En person som råkar ut för ett olycksfall i arbetet eller drabbas av en arbetssjukdom och som vistas i en annan medlemsstat än i den behöriga staten skall få de särskilda vårdförmåner från systemet för olycksfall i arbetet och arbetssjukdom som, för den behöriga institutionens räkning utges av institutionen på bosättningsorten, enligt bestämmelserna i den lagstiftning som institutionen tillämpar, som om personen var försäkrad enligt denna lagstiftning.

Artikel 42

Förmåner vid arbetssjukdom om en person varit utsatt för samma risk i flera medlemsstater

1. Om en person som har drabbats av en arbetssjukdom enligt lagstiftningen i en eller flera medlemsstater har utövat en verksamhet av sådan art som kan förorsaka denna sjukdom, skall de förmåner som han eller hans efterlevande kan göra anspråk på beviljas uteslutande enligt lagstiftningen i den stat där villkoren senast har uppfyllts, vid behov med beaktande av artikel 42.2 – 42.4.

2. Om beviljandet av förmåner vid arbetssjukdom enligt lagstiftningen i en medlemsstat grundas på villkoret att den berörda sjukdomen först har diagnostiserats inom dess territorium, skall detta villkor anses vara uppfyllt när denna sjukdom först diagnostiserades inom en annan medlemsstats territorium.

3. Om beviljandet av förmåner vid arbetssjukdom enligt lagstiftningen i en medlemsstat grundas på villkoret att den berörda sjukdomen har diagnostiserats inom en viss tid efter det att den senaste verksamhet som kunnat förorsaka en sådan sjukdom har upphört, skall den statens behöriga institutionen, när den utreder vid vilken tidpunkt denna senaste verksamhet utövades, i nödvändig utsträckning beakta verksamhet av samma art som har utövats enligt övriga medlemsstaters lagstiftning, som om dessa verksamheter hade utövats enligt lagstiftningen i den förstnämnda medlemsstaten.

4. Om beviljandet av förmåner vid arbetssjukdom enligt lagstiftningen i en medlemsstat grundas på villkoret att en verksamhet som kunnat förorsaka den berörda sjukdomen har utövats under en viss tid, skall den statens behöriga institutionen i nödvändig utsträckning beakta de perioder under vilka sådan verksamhet har utövats enligt övriga medlemsstaters lagstiftning, som om verksamheten hade utövats enligt den förstnämnda statens lagstiftning.

Artikel 43

Beräkning av kontantförmåner

1. Den behöriga institutionen i en medlemsstat, i vars lagstiftning det föreskrivs att beräkningen av kontantförmåner skall grundas på en genomsnittlig inkomst, skall fastställa

denna genomsnittliga inkomst endast på grundval av de inkomster som konstateras under de perioder som fullgjorts enligt denna lagstiftning.

2. Den behöriga institutionen i en medlemsstat, i vars lagstiftning det föreskrivs att beräkningen av kontantförmåner skall grundas på en standardinkomst, skall i förekommande fall endast beakta de genomsnittliga inkomster och standardinkomster som avser de perioder som fullgjorts enligt denna lagstiftning.

Artikel 44

Kostnader för transport av en person som råkat ut för ett olycksfall i arbetet eller drabbats av en arbetssjukdom

1. Den behöriga institutionen i en medlemsstat, i vars lagstiftning det föreskrivs ansvar för kostnaderna för transport av berörd person, antingen till bosättningsorten eller sjukhuset, skall ansvara för samma kostnader till motsvarande ort inom en annan medlemsstats territorium där personen är bosatt.

2. Den behöriga institutionen i en medlemsstat, i vars lagstiftning det föreskrivs ansvar för att transportera en avliden person till begravningsorten, skall ansvara för samma kostnader till motsvarande ort inom en annan medlemsstats territorium där personen var bosatt när olycksfallet inträffade, enligt bestämmelserna i den lagstiftning institutionen tillämpar.

Artikel 45

Förvärrande av en arbetssjukdom för vilken ersättning utgår

Vid förvärrande av en arbetssjukdom, för vilken en person har fått eller får ersättning enligt lagstiftningen i en medlemsstat, skall följande bestämmelser tillämpas:

a) Om personen under den tid som han har uppburit förmåner inte har utfört något förvärvsarbete eller bedrivit någon verksamhet som egenföretagare som kan förorsaka eller förvärra den berörda sjukdomen, som omfattas av lagstiftningen i någon annan medlemsstat, skall den behöriga institutionen i den förstnämnda staten, med beaktande av försämringen, ansvara för kostnaderna för förmånerna enligt bestämmelserna i den lagstiftning institutionen tillämpar.

b) Om personen under den tid som han har uppburit förmåner har utövat sådan yrkesverksamhet som omfattas av lagstiftningen i en annan medlemsstat, skall den behöriga institutionen i den förstnämnda medlemsstaten, utan att beakta försämringen, ansvara för kostnaderna för förmånerna enligt bestämmelserna i den lagstiftning institutionen tillämpar. Den behöriga institutionen i den andra medlemsstaten skall bevilja personen ett tillägg med ett belopp som motsvarar skillnaden mellan det förmånsbelopp som utges efter försämringen och det förmånsbelopp som skulle ha utgetts före försämringen enligt bestämmelserna i den lagstiftning som institutionen tillämpar, om sjukdomen hade uppkommit enligt lagstiftningen i denna medlemsstat.

c) De bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning som föreskrivs enligt en medlemsstats lagstiftning är inte tillämpliga på en person som uppbär förmåner som har fastställts av institutioner i två medlemsstater enligt artikel 45 b.

Artikel 46

Bestämmelser för beaktande av särskilda förhållanden i vissa lagstiftningar

1. Om det inte finns någon försäkring mot olycksfall i arbetet eller mot arbetssjukdomar i den medlemsstat inom vars territorium en person befinner sig, eller om det finns en sådan försäkring men ingen institution som har ansvaret för att utge vårdförmåner, skall dessa förmåner utges av den institution på vistelse- eller bosättningsorten som har ansvaret för att utge vårdförmåner vid sjukdom.

2. Om det enligt den behöriga statens lagstiftning krävs att den läkarvård som organiseras av arbetsgivaren anlitas för att helt kostnadsfria vårdförmåner skall utges, skall de vårdförmåner som utges i en annan medlemsstat anses ha utgetts inom ramen för sådan läkarvård.

3. Om det enligt den behöriga statens lagstiftning finns ett system med skyldigheter för arbetsgivaren, skall de vårdförmåner som utges i en annan medlemsstat anses ha utgetts på begäran av den behöriga institutionen.

4. Om den behöriga statens system för ersättning vid olycksfall i arbetet inte har karaktären av obligatorisk försäkring, skall vårdförmåner utges direkt av arbetsgivaren eller den försäkringsgivare som har trätt i hans ställe.

5. Om det i en medlemsstats lagstiftning uttryckligen eller underförstått föreskrivs att olycksfall i arbetet eller arbetssjukdomar som har inträffat eller godkänts tidigare skall beaktas för att fastställa graden av arbetsoförmåga, rätten till förmåner eller förmånernas storlek, skall den behöriga institutionen i denna stat även beakta olycksfall i arbetet eller arbetssjukdomar som inträffat eller godkänts tidigare enligt en annan medlemsstats lagstiftning, som om de hade inträffat eller godkänts enligt den lagstiftning institutionen tillämpar.

6. Om det i en medlemsstats lagstiftning uttryckligen eller underförstått föreskrivs att olycksfall i arbetet eller arbetssjukdomar som har inträffat eller godkänts senare skall beaktas för att fastställa graden av arbetsoförmåga, rätten till förmåner eller förmånernas storlek, skall den behöriga institutionen i denna stat även beakta olycksfall i arbetet eller arbetssjukdomar som inträffat eller godkänts senare enligt en annan medlemsstats lagstiftning, som om de hade inträffat eller godkänts enligt den lagstiftning institutionen tillämpar, under förutsättning att

a) ingen ersättning har utgetts för det olycksfall i arbetet eller den arbetssjukdom som hade inträffat eller godkänts tidigare enligt den lagstiftning institutionen tillämpar

och

b) ingen ersättning utges för det olycksfall i arbetet eller den arbetssjukdom som har inträffat eller godkänts senare enligt lagstiftningen i den andra medlemsstat enligt vilken

olycksfallet eller arbetssjukdomen har inträffat eller godkänts, utan hinder av bestämmelserna i artikel 46.5.

Artikel 47

Tillämpligt system om det finns flera system i bosättnings- eller vistelselandet - Tidsbegränsade förmåner

1. Om vistelse- eller bosättningslandets lagstiftning omfattar flera försäkringssystem, skall bestämmelserna i systemet för arbetare inom stålindustrin tillämpas på de personer som råkat ut för olycksfall i arbetet och som vistas eller är bosatta i en annan medlemsstat än i den behöriga staten. Om denna lagstiftning inbegriper ett särskilt system för arbetare i gruvor och liknande driftställen, skall dock bestämmelserna i detta system tillämpas på dessa arbetstagare om den institution på vistelse- eller bosättningsorten till vilken de vänder sig är behörig att tillämpa detta system.

2. Om det i en medlemsstats lagstiftning föreskrivs att förmåner beviljas under en tidsbegränsad period, får den institution som tillämpar denna lagstiftning beakta den period under vilken förmåner redan har utgetts av en annan medlemsstats institution.

KAPITEL 5

ARBETSLÖSHET

Artikel 48

Särskilda bestämmelser för sammanläggning av försäkringsperioder, anställningsperioder eller perioder av verksamhet som egenföretagare

1. Den behöriga institutionen i en medlemsstat, i vars lagstiftning förvärv, bibehållande eller återfående av rätt till förmåner grundas på fullgjorda försäkringsperioder, anställningsperioder eller perioder av verksamhet som egenföretagare, skall i nödvändig utsträckning beakta de försäkringsperioder, anställningsperioder eller perioder av verksamhet som egenföretagare som fullgjorts enligt övriga medlemsstaters lagstiftning, som om det gällde försäkringsperioder, anställningsperioder eller perioder av verksamhet som egenföretagare som fullgjorts enligt den lagstiftning institutionen tillämpar.

Om rätten till förmåner enligt den tillämpliga lagstiftningen grundas på fullgjorda försäkringsperioder, skall de anställningsperioder eller perioder av verksamhet som egenföretagare som fullgjorts enligt en annan medlemsstats lagstiftningen bara beaktas i de fall då de hade betraktats som försäkringsperioder om de hade fullgjorts enligt denna lagstiftning.

2. Bestämmelserna i artikel 48.1 skall bara tillämpas om den berörda personen senast har fullgjort

– försäkringsperioder, eller

– anställningsperioder, eller

– perioder av verksamhet som egenföretagare,

enligt bestämmelserna i den lagstiftning enligt vilken ansökan om förmåner lämnas in.

3. Om längden av den period under vilken förmåner kan utges grundas på försäkringsperioder, anställningsperioder eller perioder av verksamhet som egenföretagare, skall bestämmelserna i artikel 48.1 tillämpas.

Artikel 49

Beräkning av förmåner

Den behöriga institutionen i en medlemsstat, i vars lagstiftning det föreskrivs att beräkningen av förmånerna skall grundas på den tidigare inkomstens storlek, skall endast beakta den inkomst som personen hade vid sin senaste anställning som omfattades av denna lagstiftning. Om personens senaste anställning som omfattades av denna lagstiftning varade kortare tid än fyra veckor, skall förmånerna beräknas på grundval av motsvarande normalinkomst på den ort där den behöriga institutionen har sitt säte för en anställning som motsvarar eller liknar personens senaste anställning som omfattades av en annan medlemsstats lagstiftning.

Artikel 50

Arbetslösa som reser till en annan medlemsstat än den behöriga staten

1. En person som är försäkrad mot arbetslöshet och som reser till en annan medlemsstat för att söka arbete skall bibehålla rätten till kontanta arbetslöshetsförmåner på de villkor och med de begränsningar som anges i det följande:

a) Före avresan skall han ha varit registrerad som arbetssökande och stått till arbetsförmedlingens förfogande i den behöriga staten under minst fyra veckor efter det att han blev arbetslös. De behöriga arbetsförmedlingarna eller institutionerna kan dock ge tillstånd till avresa innan denna tidsfrist har löpt ut.

b) Inom sju dagar från och med den dag då personen upphörde att stå till arbetsförmedlingens förfogande i den stat han lämnar skall han registrera sig som arbetssökande vid arbetsförmedlingen i den medlemsstat till vilken han reser, genomgå den kontroll som utförs där samt iaktta villkoren enligt denna medlemsstats lagstiftning. De behöriga arbetsförmedlingarna eller institutionerna kan i undantagsfall förlänga denna tidsfrist.

c) Personen skall iaktta de villkor som föreskrivs enligt lagstiftningen i den medlemsstat till vilken han reser för att söka arbete för att få andra arbetslöshetsförmåner än de kontantförmåner som avses i artikel 50.2.

d) Rätten till förmåner skall bibehållas under sex månader från och med den dag då den arbetslösa personen upphörde att stå till arbetsförmedlingens förfogande i den stat han lämnat. Den sammanlagda tiden för utgivande av förmåner får dock inte överstiga den tid under vilken han har rätt till förmåner enligt denna stats lagstiftning. Förmånerna skall utges av den behöriga institutionen enligt bestämmelserna i den lagstiftning institutionen tillämpar och på den institutionens bekostnad.

2. Den person som avses i artikel 50.1 skall, inom den stats territorium till vilken han reser för att söka arbete, få andra arbetslöshetsförmåner än kontantförmåner, som syftar till att underlätta att få arbete, på samma villkor som statens egna medborgare som uppbär en arbetslöshetsförmån enligt denna förordning. För att förmånerna skall utges måste de villkor uppfyllas som föreskrivs enligt lagstiftningen i den stat där personen söker arbete. Förmånerna skall utges av denna stat och på denna stats bekostnad.

3. Om personen återvänder till den behöriga staten före utgången av den period under vilken han har rätt till förmåner enligt bestämmelserna i artikel 50.1 d, skall han fortfarande ha rätt till förmåner enligt denna stats lagstiftning. Personen förlorar all rätt till förmåner enligt lagstiftningen i den behöriga staten, om han inte återvänder dit före utgången av denna period. De behöriga arbetsförmedlingarna eller institutionerna får i undantagsfall förlänga denna tidsfrist.

4. Formerna för samarbete och ömsesidigt bistånd mellan institutioner och arbetsförmedlingar i den behöriga staten och i den stat till vilken en person reser för att söka arbete skall fastställas i den tillämpningsförordning som avses i artikel 71.

Artikel 51

Arbetslösa som under sin senaste anställning var bosatta i en annan medlemsstat än i den behöriga staten

En person som är försäkrad mot arbetslöshet, som under sin senaste anställning eller period av verksamhet som egenföretagare var bosatt inom en annan medlemsstats territorium än den behöriga staten, och som ställer sig till arbetsförmedlingens förfogande inom den stats territorium där han är bosatt, har rätt till de förmåner som utges av den behöriga institutionen, enligt bestämmelserna i den behöriga statens lagstiftning, som om han stod till arbetsförmedlingens förfogande i denna stat.

KAPITEL 6

FÖRTIDSPENSION

Artikel 52

Särskilda bestämmelser om sammanläggning av försäkrings- eller anställningsperioder

1. Den behöriga institutionen i en medlemsstat, i vars lagstiftning förvärv, bibehållande eller återfående av rätt till förmåner grundas på fullgjorda försäkrings- eller anställningsperioder, skall i nödvändig utsträckning beakta de försäkrings- eller anställningsperioder som fullgjorts enligt övriga medlemsstaters lagstiftning, som om det gällde försäkrings- eller anställningsperioder som har fullgjorts enligt den lagstiftning institutionen tillämpar.

När rätten till förmåner enligt den tillämpliga lagstiftningen grundas på fullgjorda försäkringsperioder, skall dock de anställningsperioder som fullgjorts enligt en annan medlemsstats lagstiftning beaktas endast i de fall då dessa perioder hade betraktats som försäkringsperioder om de hade fullgjorts enligt denna lagstiftning.

2. Bestämmelserna i artikel 52.1 skall tillämpas endast om den berörda personen senast har fullgjort

- försäkringsperioder, eller
- anställningsperioder,

enligt bestämmelserna i den lagstiftning enligt vilken ansökan om förmåner lämnas in.

KAPITEL 7

FAMILJEFÖRMÅNER, FÖRMÅNER FÖR PENSIONSTAGARES MINDERÅRIGA BARN OCH FÖRMÅNER FÖR BARN SOM MIST EN AV FÖRÄLDRARNA ELLER BÅDA FÖRÄLDRARNA

Artikel 53

Prioriteringsregler vid sammanträffande av rättigheter till förmåner

Om familjeförmåner, förmåner för barn som mist en av föräldrarna eller båda föräldrarna eller förmåner för pensionstagares minderåriga barn skall utges av flera medlemsstater, enligt deras lagstiftning eller denna förordning, till samma familjemedlem under samma period, skall den behöriga institutionen i den medlemsstat i vars lagstiftning det högsta förmånsbeloppet föreskrivs bevilja hela detta belopp. Kostnaderna skall fördelas lika mellan de berörda medlemsstaterna, genom återbetalning mellan de behöriga institutionerna upp till det belopp som föreskrivs enligt de lagstiftningar institutionerna tillämpar.

Artikel 54

Utgivande av förmåner – person som försörjer familjemedlemmar

Om den person som uppbär familjeförmåner, förmåner för barn som mist en av föräldrarna eller båda föräldrarna eller förmåner för pensionstagares minderåriga barn inte använder dessa förmåner till att försörja familjemedlemmarna, skall den behöriga institutionen med befriande verkan utge dessa förmåner till den fysiska eller juridiska person som faktiskt försörjer familjemedlemmarna.

KAPITEL 8

SÄRSKILDA FÖRMÅNER

Artikel 55

1. Detta kapitel skall tillämpas på icke avgiftsfinansierade kontantförmåner som beviljas under förutsättningar som är nära knutna till den ekonomiska och sociala situationen och som

a) beviljas efter inkomstprövning

eller

b) uteslutande gäller särskilt skydd för funktionshindrade personer,

om dessa förmåner anges i bilaga I.

2. Utan hinder av övriga bestämmelser i denna förordning skall de personer som omfattas av denna förordning få de särskilda förmåner som avses i artikel 55.1 endast inom den medlemsstats territorium där de är bosatta enligt denna stats lagstiftning. Förmånerna skall utges av institutionen på bosättningsorten och på den institutionens bekostnad.

3. Den behöriga institutionen i en medlemsstat, i vars lagstiftning rätten till de förmåner som avses i artikel 55.1 grundas på fullgjorda bosättningsperioder, skall i nödvändig utsträckning beakta de bosättningsperioder som fullgjorts inom övriga medlemsstaters territorium, som om det gällde perioder som fullgjorts inom den förstnämnda medlemsstatens territorium.

4. Om beviljandet av de invaliditets- och handikappförmåner som avses i artikel 55.1, enligt lagstiftningen i en medlemsstat grundas på villkoret att arbetsoförmågan eller funktionsnedsättningen först har konstaterats inom denna medlemsstats territorium, skall detta villkor anses vara uppfyllt om det först konstaterades inom en annan medlemsstats territorium.

ADMINISTRATIVA KOMMISSIONEN FÖR SAMORDNING AV DE SOCIALA TRYGGHETSSYSTEMEN

Artikel 56

Sammansättning och arbetssätt

1. Administrativa kommission för samordning av de sociala trygghetssystemen, hädanefter kallad "Administrativa kommissionen", som härmed inrättas vid kommissionen, skall bestå av en företrädare för varje medlemsstat och vid behov biträdas av sakkunniga rådgivare. En företrädare för kommissionen skall delta i Administrativa kommissionens arbete som rådgivare.

2. Administrativa kommissionens stadgar skall fastställas genom överenskommelse mellan dess ledamöter.

3. Kommissionen skall förse Administrativa kommissionen med sekretariatstjänster.

Artikel 57

Administrativa kommissionens uppgifter

Administrativa kommissionen skall ha till uppgift att

a) behandla alla administrativa frågor eller tolkningsfrågor som följer av bestämmelserna i denna förordning och senare förordningar eller av varje överenskommelse eller uppgörelse inom ramen för dessa förordningar, utan att det påverkar den rätt som myndigheter, institutioner och berörda personer har att utnyttja de förfaranden och domstolar som föreskrivs i medlemsstaternas lagstiftning, denna förordning eller fördraget,

b) främja och utveckla samarbetet mellan medlemsstaterna i frågor som rör social trygghet,

c) modernisera de förfaranden som krävs för informationsutbyte, särskilt genom att anpassa informationsflödet mellan institutionerna till telematiskt utbyte, med beaktande av informationsbehandlingens utveckling i varje medlemsstat. Administrativa kommissionen skall anta regler för en gemensam struktur för telematiktjänsterna, särskilt när det gäller säkerhet och användning av standarder, samt fastställa närmare bestämmelser om hur den gemensamma delen av telematiktjänsterna skall fungera,

d) utföra övriga uppgifter inom sitt behörighetsområde enligt bestämmelserna i denna förordning och i tillämpningsförordningen eller enligt övriga överenskommelser eller uppgörelser inom ramen för dessa förordningar,

e) lämna förslag till kommissionen om utarbetande av ytterligare förordningar och om översyn av denna förordning och senare förordningar.

Artikel 58

Tekniska kommissionen för informationsbehandling

1. En teknisk kommission för informationsbehandling, hädanefter kallad "Tekniska kommissionen", inrättas härmed vid Administrativa kommissionen. Tekniska kommissionen skall utarbeta rapporter och avge motiverade yttranden innan Administrativa kommissionen fattar beslut enligt artikel 57 c. Administrativa kommissionen skall fastställa Tekniska kommissionens arbetssätt och sammansättning.

2. Tekniska kommissionen skall

a) samla in relevant teknisk dokumentation och utföra de undersökningar och det arbete som krävs för att fullgöra sina uppgifter,

b) lägga fram de rapporter och avge de motiverade yttranden som avses i artikel 58.1 för Administrativa kommissionen,

c) utföra alla övriga uppgifter och undersökningar i frågor som Administrativa kommissionen lägger fram för Tekniska kommissionen.

AVDELNING V

DIVERSE BESTÄMMELSER

Artikel 59

Samarbete mellan behöriga myndigheter

1. Medlemsstaternas behöriga myndigheter skall lämna alla uppgifter till varandra om

a) åtgärder som vidtas för tillämpningen av denna förordning,

b) ändringar i deras lagstiftning som kan påverka tillämpningen av denna förordning.

2. Vid tillämpningen av denna förordning skall medlemsstaterna myndigheter och institutioner bistå varandra som om de tillämpade sin egen lagstiftning. Den administrativa hjälp som dessa myndigheter och institutioner tillhandahåller varandra skall i regel vara kostnadsfri. Medlemsstaternas behöriga myndigheter får dock komma överens om att vissa kostnader skall ersättas.

3. Vid tillämpningen av denna förordning kan medlemsstaternas myndigheter och institutioner ta direkt kontakt med varandra och med de personer som berörs eller deras behöriga ställföreträdare.

4. En medlemsstats myndigheter, institutioner och domstolar får inte avvisa ansökningar eller andra handlingar som lämnas in till dem på grund av att de är avfattade på en annan medlemsstats officiella språk.

Artikel 60

Skydd av personuppgifter

1. När en medlemsstats behöriga myndigheter eller institutioner överlämnar information som rör personuppgifter till myndigheter eller institutioner i en annan medlemsstat enligt denna förordning eller enligt den tillämpningsförordning som avses i artikel 71, skall denna information omfattas av lagbestämmelserna om dataskydd i den medlemsstat som lämnar uppgifterna. Alla efterföljande meddelande såväl som lagring, ändring och förstörande av uppgifter skall omfattas av bestämmelserna i den mottagande medlemsstatens lagstiftning om dataskydd.

2. När en medlemsstat överlämnar de uppgifter som krävs för tillämpningen av denna förordning och dess tillämpningsförordning till en annan medlemsstat, skall detta ske med iakttagande av EG-bestämmelserna om skydd för enskilda personer med avseende på behandlingen av personuppgifter.

Artikel 61

Elektronisk informationsbehandling

1. Medlemsstaterna skall successivt börja använda telematiktjänster för att mellan olika institutioner på elektronisk väg utbyta de uppgifter som krävs för tillämpningen av förordningen och tillämpningsförordningen. Målet med att utnyttja telematiktjänster skall vara att möjliggöra en effektiv tillämpning av förordningen och tillämpningsförordningen och att snabbare bevilja och utbetala förmåner. Kommissionen skall stödja verksamhet av gemensamt intresse när medlemsstaterna har infört dessa telematiktjänster.

2. Varje medlemsstat skall ansvara för hanteringen av sin egen del av telematiktjänsterna med iakttagande av EG-bestämmelserna om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter.

3. Ett elektroniskt meddelande som sänds av en institution enligt bestämmelserna i denna förordning och tillämpningsförordningen får inte avvisas av någon myndighet eller institution i en annan medlemsstat på grund av att det har mottagits på elektronisk väg, när den mottagande institutionen väl har meddelat att man kan ta emot elektroniska meddelanden. Återgivande och registrering av sådana meddelanden skall betraktas som ett korrekt och exakt återgivande av originalhandlingen eller en återgivning av den information handlingen gäller, om inte motsatsen kan styrkas.

Ett elektroniskt meddelande skall betraktas som giltigt om det datasystem i vilket detta meddelande registreras är utrustat med nödvändiga säkerhetsfunktioner för att förhindra att meddelandet ändras, sprids eller läses. Den registrerade informationen skall när som helst kunna återges i direkt läsbar form. När ett elektroniskt meddelande överförs från en socialförsäkringsinstitution till en annan skall lämpliga säkerhetsåtgärder vidtas enligt EG-bestämmelserna om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter.

Artikel 62

Finansiering av insatser inom det sociala trygghetsområdet

Inom ramen för denna förordning får kommissionen finansiera

– insatser för att förbättra informationsutbytet mellan medlemsstaternas myndigheter och institutioner med ansvar för social trygghet, inklusive elektroniskt informationsutbyte, och

– övriga insatser, t.ex. undersökningar och expertmöten, samt insatser för att informera berörda medborgare och yrkesgrupper om de rättigheter som följer av denna förordning, bland annat genom publikationer, konferenser och seminarier.

Artikel 63

Befrielse från eller nedsättning av skatter och avgifter –Undantag från bestyrkande

1. Befrielse från eller nedsättning av de skatter, stämpelavgifter, notariats- eller registreringsavgifter som föreskrivs i en medlemsstats lagstiftning för intyg eller handlingar som skall uppvisas enligt lagstiftningen i denna medlemsstat, skall även gälla liknande handlingar som skall uppvisas enligt en annan medlemsstats lagstiftning eller enligt denna förordning.

2. Alla utlåtanden, handlingar och intyg som skall uppvisas för tillämpningen av denna förordning skall undantas från krav på bestyrkande av diplomatiska eller konsulära myndigheter.

Artikel 64

Ansökningar, förklaringar eller överklaganden som lämnas in till en myndighet, institution eller domstol i en annan medlemsstat än den behöriga staten

En ansökan, förklaring eller ett överklagande som enligt en medlemsstats lagstiftning, skulle ha lämnats in till en myndighet, institution eller domstol i denna stat inom en viss tid, skall anses ha inkommit i rätt tid om de inom samma tidsrymd lämnas in till motsvarande myndighet, institution eller domstol i en annan medlemsstat. I detta fall skall den myndighet, institution eller domstol som tar emot ansökan, förklaringen eller överklagandet utan dröjsmål överlämna dessa till den behöriga myndigheten, institutionen eller domstolen i den förstnämnda medlemsstaten, antingen direkt eller genom de behöriga myndigheterna i de medlemsstater som berörs. Den dag då ansökan, förklaringen eller överklagandet lämnades in till myndigheten, institutionen eller domstolen i den andra medlemsstaten skall betraktas som ankomstdag hos den rätta behöriga myndigheten, institutionen eller domstolen.

Artikel 65

Läkarundersökningar

1. De läkarundersökningar som föreskrivs enligt en medlemsstats lagstiftning får på den behöriga institutionens begäran utföras inom en annan medlemsstats territorium av institutionen på den ort där personen som uppbär förmåner vistas eller är bosatt, enligt de villkor som föreskrivs i den tillämpningsförordning som avses i artikel 71 eller, om sådana bestämmelser saknas, enligt de villkor som de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna kommer överens om.

2. Läkarundersökningarna som utförs enligt de villkor som föreskrivs i artikel 65.1 skall anses utförda inom den behöriga statens territorium.

Artikel 66

Överföring från en medlemsstat till en annan av skuldbelopp enligt denna förordning

Överföring av belopp till följd av tillämpningen av denna förordning skall i förekommande fall ske enligt de överenskommelser som gäller på detta område mellan de berörda medlemsstaterna när överföringen sker. Om inga sådana överenskommelser finns mellan två medlemsstater, skall de behöriga myndigheterna i dessa stater eller de myndigheter som svarar för internationella betalningar gemensamt besluta om de åtgärder som krävs för att genomföra dessa överföringar.

Artikel 67

Särskilda bestämmelser för tillämpningen av vissa medlemsstaters lagstiftning

Särskilda bestämmelser för tillämpningen av vissa medlemsstaters lagstiftningen, som visar sig krävas för att säkerställa de rättigheter som följer av denna förordning, eller i vilka det föreskrivs gynnsammare bestämmelser för berörda personer, skall anges i bilaga II.

Artikel 68

Uppbörd av avgifter och återkrav av förmåner som utgetts felaktigt

1. Uppbörd av avgifter som skall betalas till en institution i en medlemsstat samt återkrav av förmåner som utgetts felaktigt av en institution i en medlemsstat, får ske inom en annan medlemsstats territorium, enligt det administrativa förfarande och med de garantier och förmånsrätter som gäller för uppbörd av avgifter och för återkrav av förmåner som utgetts felaktigt av motsvarande institution i den sistnämnda staten.

2. Verkställbara beslut från domstolar och förvaltningsmyndigheter om uppbörd av avgifter, räntor och fasta kostnader eller om återkrav av förmåner som utgetts felaktigt enligt lagstiftningen i en medlemsstat, och som inte längre kan överklagas, skall på begäran av den behöriga institutionen verkställas inom en annan medlemsstats territorium enligt de förfaranden som föreskrivs i den sistnämnda statens lagstiftning. Den behöriga institutionen skall ge verkställighet åt sådana beslut inom den medlemsstats territorium där den anmodade institutionen befinner sig, om detta krävs enligt lagstiftningen i denna medlemsstat.

3. Vid indrivning, konkurs- och förlikningsförfaranden skall de fordringar en medlemsstats institution har i en annan medlemsstat omfattas av samma förmånsrätter som gäller för fordringar av samma slag inom den sistnämnda statens territorium enligt dess lagstiftning.

4. Formerna för tillämpningen av bestämmelserna i denna artikel skall vid behov regleras i den tillämpningsförordning som avses i artikel 71 eller genom överenskommelse mellan medlemsstaterna.

Artikel 69

Betalningsskyldiga institutioners rätt gentemot skadeståndsansvarig tredje man

1. Om en person uppbär förmåner enligt en medlemsstats lagstiftning för en skada till följd av en händelse som inträffat inom en annan medlemsstats territorium, skall följande bestämmelser gälla för rättsförhållandet mellan den institution som svarar för förmånerna och tredje man som är skyldig att ersätta skadan:

a) Om institutionen enligt den lagstiftning den tillämpar har övertagit den rätt att kräva ersättning som förmånstagaren har gentemot tredje man, skall varje medlemsstat erkänna detta övertagande.

b) Om institutionen har en självständig rätt till krav gentemot tredje man, skall varje medlemsstat erkänna denna rätt.

2. Om en person uppbär förmåner enligt en medlemsstats lagstiftning för en skada till följd av en händelse som inträffat inom en annan medlemsstats territorium, skall de bestämmelser i denna lagstiftning som reglerar när arbetsgivare eller deras arbetstagare skall undantas från civilrättsligt ansvar, gälla denna person eller den behöriga institutionen.

Bestämmelserna i artikel 69.1 skall även gälla de krav som en betalningsskyldig institution har gentemot en arbetsgivare eller hans arbetstagare om de inte är undantagna från ansvar.

3. Om enligt bestämmelserna i artikel 26.2 två eller flera medlemsstater eller deras behöriga myndigheter har kommit överens om att avstå från återbetalning mellan de institutioner som omfattas av deras behörighet, skall följande bestämmelser gälla om krav gentemot tredje man:

a) Om institutionen i vistelse- eller bosättningsstaten beviljar en person förmåner för en skada som har inträffat inom dess territorium, skall denna institution enligt bestämmelserna i den lagstiftning institutionen tillämpar, utöva rätten att överta den skadelidandes rättigheter eller göra gällande en självständig rätt gentemot den tredje man som är skyldig att ersätta skadan.

b) Vid tillämpningen av artikel 69.3 a skall

i) personen som uppbär förmåner betraktas som försäkrad vid institutionen på vistelse- eller bosättningsorten, och

ii) denna institution betraktas som den institution som svarar för förmånerna.

c) Bestämmelserna i artikel 69.1 och 69.2 skall fortsätta att tillämpas på de förmåner som inte omfattas av den överenskommelse om att avstå från återbetalning som avses i artikel 69.3.

AVDELNING VI

ÖVERGÅNGS- OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 70

Övergångsbestämmelser

1. Genom denna förordning skall ingen rätt förvärvas för tid före den dag då förordningen skall börja tillämpas inom den berörda medlemsstatens territorium.

2. Alla försäkringsperioder och i förekommande fall alla anställnings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt en medlemsstats lagstiftning före den dag då denna förordning skall börja tillämpas inom denna medlemsstats territorium skall beaktas vid fastställande av rätt till förmåner enligt bestämmelserna i denna förordning.

3. Om inget annat följer av bestämmelserna i artikel 70.1, skall rätt till förmåner enligt denna förordning förvärvas även om rätten hänför sig till ett försäkringsfall som inträffade före den dag då förordningen började tillämpas inom den berörda medlemsstatens territorium.

4. Varje förmån som inte har fastställts eller som har innehållits på grund av en persons medborgarskap eller bosättningsort, skall efter hans ansökan fastställas eller på nytt utges från och med den dag då denna förordning börjar tillämpas inom den berörda medlemsstatens territorium, under förutsättning att den rätt som tidigare har fastställts inte har medfört utbetalning av ett engångsbelopp.

5. Rättigheter för de personer som har fått en pension fastställd före den dag då denna förordning skall börja tillämpas inom en medlemsstats territorium, kan på dessa personers begäran omprövas med beaktande av bestämmelserna i denna förordning.

6. Om en ansökan som avses i artikel 70.4 eller 70.5 lämnas in inom två år från och med den dag då denna förordning börjar tillämpas inom en berörd medlemsstats territorium, skall rättigheter förvärvas enligt denna förordning med verkan från och med denna dag, utan att bestämmelser om förverkande eller preskription av rättigheter i övriga medlemsstaters lagstiftning skall kunna åberopas mot berörda personer.

7. Om en ansökan som avses i artikel 70.4 eller 70.5 lämnas in mer än två år efter den dag då denna förordning börjar tillämpas inom en berörd medlemsstats territorium, skall de rättigheter som inte har förverkats eller preskriberats vara förvärvade med verkan från och med den dag då ansökan lämnades in, om inte gynnsammare bestämmelser föreskrivs i en medlemsstats lagstiftning.

8. I de fall då en person med tillämpning av denna förordning omfattas av en annan medlemsstats lagstiftning än den medlemsstats lagstiftning han omfattas av enligt bestämmelserna i förordning (EEG) nr 1408/71, skall personen omfattas av lagstiftningen i den andra medlemsstaten endast efter en egen ansökan om detta. Denna ansökan skall lämnas in till den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning är tillämplig enligt förordning (EEG) nr 1408/71, inom två år från och med den dag då denna förordning skall börja tillämpas.

Artikel 71

Tillämpningsförordning

I en senare förordning skall tillämpningsföreskrifter fastställas för denna förordning. Denna tillämpningsförordning skall antas senast ett år efter antagandet av denna förordning.

Artikel 72

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Den skall tillämpas från och med den dag den tillämpningsförordning som avses i artikel 71 träder i kraft.

Artikel 73

Upphävande

Härmed upphävs rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen[8] och rådets förordning (EEG) nr 574/72 av den 21 mars 1972 om tillämpning av förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen[9].

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

---

[8] OJ L 149, 05.07.1971, p 2. R. sist ändret .....

[9] OJ L 74, 27.03.1972, p 1. R. sist ändret .....

BILAGA I

(artikel 55)

Särskilda förmåner

A. Belgien

.....

B. Danmark

.....

C. Tyskland

.....

D. Spanien

.....

E. Frankrike

.....

F. Grekland

.....

G. Irland

.....

H. Italien

.....

I. Luxemburg

.....

J. Nederländerna

.....

K. Österrike

.....

L. Portugal

.....

M. Finland

.....

N. Sverige

.....

O. Förenade kungariket

.....

BILAGA II

(artikel 67)

Särskilda bestämmelser för tillämpningen av vissa medlemsstaters lagstiftning

A. Belgien

.....

B. Danmark

.....

C. Tyskland

.....

D. Spanien

.....

E. Frankrike

.....

F. Grekland

.....

G. Irland

.....

H. Italien

.....

I. Luxemburg

.....

J. Nederländerna

.....

K. Österrike

.....

L. Portugal

.....

M. Finland

.....

N. Sverige

.....

O. Förenade kungariket

.....

Finansieringsöversikt

1. ÅTGÄRDERS BETECKNING: Förslag till rådets förordning om förenkling av EG-bestämmelserna om samordning av de sociala trygghetssystemen (förenkling av förordningarna nr 1408/71 och nr 574/72, senast ändrad genom förordning nr 1606/98 av den 29 juni 1998, EGT L 209, s.1), särskilt artikel 62 i denna.

2. BERÖRDA BUDGETPOSTER: B3-4110 (den del som gäller förordningarna 1408/71 och 574/72, V/E/3), del A (Avdelning A1, A2, A4, A5, A7: personalkostnader), A-7031 (möten i de kommissioner som föreskrivs enligt artikel 56–58 i förslaget).

3. RÄTTSLIG GRUND: Artiklarna 8a, 48, 51 och 235 i fördraget.

4. BESKRIVNING AV ÅTGÄRDEN:

4.1 Allmänt mål: Detta förslag syftar till att förenkla EG-bestämmelserna om samordning av medlemsstaternas sociala trygghetssystem. Den administrativa uppföljningen av genomförandet av förordningen kommer att göras av Europeiska kommissionen (enhet V/E/3), samt av Administrativa kommissionen för samordning av de sociala trygghetssystemen och Tekniska kommissionen (se artiklarna 56 58 i förslaget) när det gäller nationella frågor. För att underlätta den administrativa uppföljningen av förordningen och för att ge en bättre service till de personer som utnyttjat sina rättigheter enligt artiklarna 8a och 48 i fördraget, måste åtgärder vidtas för att förbättra informationsutbytet mellan medlemsstaternas myndigheter och institutioner för social trygghet, inklusive elektroniskt utbyte av uppgifter, samt även andra åtgärder vidtas, t.ex. undersökningar, expertmöten och insatser för att informera medborgarna och berörda yrkesgrupper om de rättigheter som följer av förordningen, bl. a. genom publikationer och anordnande av konferenser och seminarier (se artikel 62 i förslaget).

4.2 Period som omfattas av åtgärden och bestämmelser om förnyelse.
Tills vidare.

5. KLASSIFICERING AV UTGIFTER OCH INKOMSTER

5.1 Icke-obligatoriska utgifter

5.2 Diffenrentierade anslag

5.3 Typ av inkomster som avses: inga.

6. TYP AV UTGIFTER OCH INKOMSTER

– *Bidrag till samfinansiering med andra finansieringskällor inom den offentliga eller privata sektorn.*

– *Övrigt: upphandling (bl.a. för publikationer, anordnande av seminarier och konferenser samt undersökningar).*

– *Kan hela eller delar av gemenskapens bidrag återbetalas om åtgärden visar sig vara en ekonomisk framgång?:* ***Nej***

– *Innebär den åtgärd som föreslås någon ändring av inkomstnivån? Om så är fallet, vilken sorts ändring och typ av inkomst berörs?:* ***Nej***

7. BUDGETKONSEKVENSER

7.1 Beräkningssätt för de totala utgifterna för åtgärden (samband mellan enskilda utgifter och totala utgifter): Uppskattning beräknad på de närmaste föregående åren.

7.2 Fördelning på olika delar av åtgärden

Åtagandebemyndiganden i miljoner ecu (löpande priser)

Fördelning	År n	n + 1	n + 2	n + 3	n + 4	n + 5 och följan de räken-skaps år	Totalt
Stöd till konferenser	0,3	0,35	0,35	0,35	0,35	0,35	2,05
Stöd till utbyten	0,1	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,85
Stöd till TC-projekt	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	1,2
Nätverk	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	1,2
Publikationer	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,6
Tekniskt bistånd	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	1,2
Totalt	1,1	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	7,1

7.3 Driftkostnader för studier, experter etc. i del B i budgeten

Åtagandebemyndiganden i miljoner ecu (löpande priser)

	År n	n + 1	n + 2	n + 3	n + 4	n + 5 och följan de räken-skaps år	Totalt
- Studier - Expertmöten - Konferenser och kongresser - Information och publikationer	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,6
Totalt	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,6

7.4 Tidsplan för åtagandebemyndiganden / betalningsbemyndiganden

Åtagandebemyndiganden i miljoner ecu

	År n	n + 1	n + 2	n + 3	n + 4	n + 5 och följande räkenskapsår	Totalt
Åtagandebemyndiganden	1,1	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	7,1
Betalningsbemyndiganden							
år n	0,8						
n + 1		1,2					
n + 2			1,2				
n + 3				1,2			
n + 4					1,2		
n + 5 och följande räkenskapsår						1,5	
Totalt	0,8	1,2	1,2	1,2	1,2	1,5	7,1

8. BESTÄMMELSER OM BEDRÄGERIBEKÄMPNING

– Särskilda kontrollåtgärder som planerats: Bestämmelserna i budgetförordningen skall tillämpas. De planerade åtgärderna kräver inga särskilda bestämmelser om bedrägeribekämpning. Uppföljningen av åtgärderna kommer att ske i nära samarbete med medlemsstaterna, som företräds i Administrativa kommissionen och Tekniska kommissionen.

9. ANALYS AV KOSTNADSEFFEKTIVITET

9.1. Särskilda och kvantifierbara mål: målgrupp

- Särskilda mål: samband med det allmänna målet: information till allmänheten om EG-bestämmelserna om samordning av de sociala trygghetssystemen. Stöd till medlemsstaternas behöriga institutioner för att göra det möjligt att förbättra det elektroniska informationsutbytet mellan de behöriga institutionerna i syfte att påskynda beviljandet av sociala förmåner för migrerande arbetstagare. Även utbyte av tjänstemän mellan de behöriga institutionerna inbegrips.

- *Målgrupp: ange i förekommande fall målgrupp för varje enskilt mål; ange slutmottagarna av gemenskapens ekonomiska bidrag och berörda mellanled: Europeiska unionens befolkning: ett snabbt beviljande av sociala förmåner när personer utnyttjar sin rätt till fri rörlighet för arbetstagare. Behöriga institutioner: minskning av driftskostnaderna och en bättre tillämpning av EG-rätten, samt ett redskap för kamp mot bedrägeri över nationsgränserna.*

9.2. Skäl för åtgärden

– *Behov av gemenskapsfinansierat stöd, särskilt med beaktande av subsidiaritetsprincipen: Samordningen av de sociala trygghetssystemen kan endast ske på gemenskapsnivå.*

– *Val av tillvägagångssätt*

** fördelar i förhållande till möjliga alternativ (komparativa fördelar)*

** analys av eventuella liknande åtgärder på gemenskapsnivå eller nationell nivå*

** förväntade sidoeffekter och spridningseffekter*

– *Viktiga osäkerhetsfaktorer som kan påverka åtgärdens specifika resultat.*

9.3 Uppföljning och utvärdering av åtgärden

– *Valda indikatorer*

** resultatindikatorer för att mäta den verksamhet som genomförs*

**effektindikatorer för att mäta resultat i förhållande till mål*

– *De planerade utvärderingarnas form och frekvens.*

– *Bedömning av de resultat som uppnås (i de fall då en befintlig åtgärd förlängs eller förnyas). Uppföljningen av åtgärderna kommer att ske i nära samarbete med ledamöterna i Administrativa kommissionen och Tekniska kommissionen. Varje åtgärd kommer att utformas som mål som skall uppnås med en beskrivning av de medel som gör det möjligt att kontrollera om målet uppnås.*

10. ADMINISTRATIVA UTGIFTER (DEL A I AVSNITT III I DEN ALLMÄNNA BUDGETEN)

Denna del av finansieringsöversikten skall sändas till GD XIX och GD IX. Därefter skall GD IX vidarebefordra den till GD XIX med sitt yttrande.

Den faktiska avsättningen av nödvändiga administrativa medel kommer att grundas på kommissionens årliga beslut om fördelning av medel, med hänsyn till vilket antal tjänster och vilka ytterligare medel som beviljas av den budgetansvariga myndigheten.

10.1 Total budgetkonsekvens när det gäller personal

Typ av personal		Personal som behövs för förvaltningen av åtgärderna		Varav		Varaktighet
		Fast anställda	Tillfälligt anställda	Befintliga tjänster inom berört GD eller berörd enhet	Ytterligare tjänster	Obestämd
Tjänstemän eller tillfälligt anställda	A	7	1	8		
	B	2		2		
	C	5	1	6		
Övriga resurser			2 (END)	2		
Totalt		14	4	14		

När det gäller ytterligare resurser, ange i vilken utsträckning sådana kan behöva tas i anspråk.

10.2 Total budgetkonsekvens när det gäller personal

(ecu)

	Belopp	Beräkningssätt
Tjänstemän	1728000	16 * 108.000 = 1728000
Tillfälligt anställda		
Övriga resurser (ange budgetpost)	74000	2 * 37000 = 74000 på budgetpost A-7003 (END)
Totalt	1802000	

10.3 Ökning av övriga administrativa utgifter till följd av insatsen

(ecu)

Budgetpost (nr och rubrik)	Belopp	Beräkningssätt
A-7031, Möten för administrativa kommissionen för social trygghet för migrerande arbetare (CA.SS.TM.), Art. 56	48750	650 ecu/person * 15 experter per möte*5 möten per år=650*15*5=48750

A-7031, Möten för Tekniska kommissionen för informationsbehandling, Art. 58	39000	650ECU/personne * 15 experter per möte*5 möten per år=650*15*5=39000
Totalt	87750	

Anslagen ryms inom det berörda generaldirektoratets befintliga anslag.

ISSN 1024-4506

KOM(98) 779 slutlig

DOKUMENT

SV 05 04 10 06

Katalognummer : CB-CO-98-785-SV-C

Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer

L-2985 Luxemburg